

Missziói Magazin

'99/1

„Menjetelek el... veletek vagyok...”

Szerkesztői beköszöntő

Vannak igék a Szentírásban, amelyek kísérik az embert. Jelen vannak a fordulópontokon, felhangzanak a jeles napokon, sokszor nem is a szószékről hirdettetnek, hanem a lelkünkben, a gondolatainkban érnek el minket. Ünneppé teszik az ünnepet. Valamikor régen, talán nem is tudjuk pontosan, hogyan és miért, nehezen megfogalmazható módon, de megragadtak bennünket, s azóta velünk vannak, kísérnek. Eszünkbe jutnak a jólismert szavak, és a szavak hordozta üzenet támasszá, erővé, fogódzóná válik.

Ilyen számomra Jézus mondata, az idei esztendő évi igéje: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” A missziói parancsot lezáró örökérvényű ígéret ez, s egyben befejezése az általam „főevangéliummá” választott mátéi tanúságtételnek. Jó rágondolni, jó belekapaszkodni Jézus szavába. Erőt ad.

Az otthonom közvetlen közelében áll egy nevezetes kő. A „kötelező” látnivalók mellett ezt is megcsodálják a turistacsoportok. Körbeállják, nézegetik, sokan le is fényképezik, látványát hazaviszik emlékül. A nulla kilométer-köről van szó, mely jelzi, hogy honnan indul a távolságmérés az országban.

Ehhez az origópontozhoz tudnám leginkább hasonlítani évi ígéretet, vagyis egy páratlan, egyedi kiindulópontozhoz, ahonnan elindulhatunk, ahová mindig visszatérhetünk. Mértéket ad, útba igazít, szilárdan áll, megmozdíthatatlan.

Bár Jézus kijelentő mondatban fogalmaz, én mégis úgy érzem: ebben az ígében – ha rejtetten is, de – ránk kérdez. Két kérdést hallok, olyan komoly és megkerülhetetlen kérdéseket, melyek őszinte és személyes feleletet várnak. Egyikre sem vágthatjuk rá rutinból a választ.

Az első így szól: *tudatában vagyunk-e a valóban a velünk lévő Jézus jelenlétének életünk minden napján? Számolunk-e Vele, komolyan vesszük-e Őt?*

Tudnunk kell: ha az Úr valamit mond, akkor annak oka van. Ígérete azért hangzik el, hogy építhessünk rá, hogy mérték legyen mindannyiunk számára, mindenkor. Az a támpont, ami vitathatatlanul igaz – mert ő nem csap be –, amin tájékozódhatunk, amelyhez nem fér kétség. Mert bizony kétségek mindig vannak. A hívő élet sem mentes a bizonytalanságtól, a kételkedéstől, a kétségbeeséstől. Az Úr nem is mondta soha, hogy megszűnnek a próbák. De ő ott van velünk. Ismer minket, ismeri az övét. Jézus előtt nyitott könyv az ember.

Nem a szemünkből olvas csupán: a szívünkből is. Vajon milyen „olvasmány” vagyunk számára? Ha akad is egy-egy jó „fejezetünk”, mégis, többsége inkább lehangoló... Ezért örömhír, amit hallunk, hiszen Jézus azt is mondhatta volna: „veletek leszek majd, ha valami igazán nagy bajba kerültök, ha végképp az erőtök végére értek, és úgy érzitek, nincs tovább, akkor ott leszek veletek...” Nem, Ő ennél többet ígér: velünk van, mellénk áll minden napon. Ma is. Holnap is. Húsz év múlva

is. Minden napon. Befoghatatlan dimenzió! Jézus ott van, ahol kell. Ahol mi vagyunk.

A másik kérdés szintén „telibe találhat”: *mi hát a helyzet velünk? Mi Jézussal vagyunk-e?* Úgy gondolom, egy új esztendő kezdetén különösen is időszerű megvizsgálni, „átvilágítani” magunkat, hitünk aktuális állapotát, azt, hogy tanítványi hivatásunk elmélyült-e, vagy épp ellenkezőleg: a kiüresedés felé tart... Megvan-e még bennünk az „első szeretet”, a kezdeti idők lelkessége és öröme?

Egy valami bizonyos: Jézussal lenni – sohasem elmélet! Ez százszázalékosan gyakorlat. Ahogyan Ő példát adott erre nézve: az Atyával való közösség megélése és az emberhez odaforuló, figyelő szeretet a két „pillére”. S ha a hasonlatnál maradunk: egy híd akkor bír terhet hordozni, ha mindkét tartóoszlopa egyformán mélyen van beágyazva az alapba. Egy lábön állva eldől. Az első tavaszi árhullám magával sodorja...

Új évbe léptünk. Mondhatni: „nulláról indulunk.” Isten kegyelme lenullázza elmúlt vétkeinket, lázadó éveink minden bűnét. Ismét nekiiramodhatunk a távnak. Ha a jézusi, nagybetűs Origóból vagyunk neki, hiszem: nem tévedhetünk el, mert Ő velünk van az úton, mindvégig.



Kőhát Dorottya 888888született Budapesten. Az Evangélikus Teológiai Akadémia elvégzése után 1997-ben D. Szabik Imre püspök avatta lelkészé otthoni gyülekezetében, a budavári templomban. Ez lett első szolgálati helye is, majd fél év után az Evangélikus Sajtóosztályra került. Közben beiratkozott a MÚOSZ Bálint György Újságíró Iskola felsőfokú tagozatára, ahol újságíró-diplomát szerzett. 1998 októberétől a Missziói Központ munkatársa, a Magazin szerkesztője. Munkájához sok bölcsességet, áldást, örömet kívánunk!

1999-ben:

TÖBBSZÖR – TÖBBET – MÉG SZÍNESEBBEN!

Ebben a néhány szóban summázható 99-es célunk. Ebben az évben már kéthavonta jelenünk meg 25 százalékkal bővebb terjedelemben, mivel lapunk újabb rovatokkal gazdagodik. A tartalom mellett külsőleg is szeretnénk színesedni, igyekszünk magazinunkat legalább 50 százalékkal színes oldalakon kiadni.

Ebben a fejlődésben fokozottan számítunk Olvasóink támogatására, ötleteire, lelki és anyagi segítségére! Változatlan gondunk a lap terjesztése. Várjuk újabb önkéntesek jelentkezését, akik felvállalnák az MM terjesztését gyülekezetükben, környezetükben.

Áldott, békés, boldog új esztendőt kíván:

A Szerkesztőbizottság

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata ♦ 4. évfolyam 1. szám ♦

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel/fax: 400 3057 – e-mail: evmis@mail.matav.hu ♦ ISSN 1419-1563 ♦ felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kőhát Dorottya, szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Sevevényi János ♦ készült a Plantin Kft nyomdájában, tipográfus: Rezessy Szabolcs

HOGYAN „KOPOGTASSUNK”?

Találkozás Levente Péterrel

Még csak ébredezett a bevásárlóközpont azon a karácsony előtti utolsó szombaton. Telt ház lesz ma is, mondogatták egymásnak a boltjukat nyitó kereskedők. A Pólus Centerben egy-egy hétvége során megforduló több tízezer embernek csak egy bizonyos hányada tényleges vásárló. Nagyon sokan inkább csak nézelődnek, bókálnak, kikapcsolódnak, szórakozni vágnak. S talán akadnak közöttük olyanok is, akik „tömeges magányukban” megszólításra várnak. **Levente Péterrel**, aki a Missziói Központ meghívására érkezett bűvész barátjával egy játékos, délelőtti gyermekműsor előadására, arról beszélgettünk a színpad még ásitó, csendes homályában, hogy miért olyan nehéz szót értenünk egymással. Mi lehet a személytől személyhez szóló, célba jutó kommunikáció titka?

A „kommunikáció évszázadának” végéhez érve még mindig – vagy talán egyre inkább – időszerű a kérdés: hogyan lehet a ma emberét megszólítani, utolérni, „bekopogtatni” hozzá?

A másik ember megszólításánál a szó az, ami fontos, de én úgy gondolom, hogy a metakommunikáció még ennél is lényegesebb: vagyis az, ami belülről, a lényünkéből árad. Ilyen értelemben tehát még a nyelv értése is csak másodlagos. A legfontosabbnak mégis azt tartom, s ezt saját emberi és művészi tapasztalataimmal is alá tudom támasztani, hogy utolérni nem lehet senkit sem addig, amíg magamat nem értem utol először. Másképp nem működik: a sorrend nem cserélhető fel. Ahogy a gondolkodás – döntés – cselekvés sorrendje is állandó.

Miért van ma az egyház kommunikációs zavarban? Új nyelvet kéne tanulnunk? Vagy jobban kellene ismernünk, hogy kiket szólítunk meg? Mit rontunk el? Itt, a Pólus Centerben is csak azt tapasztaljuk, hogy körülöttünk emberek százai-ezrei fordulnak meg, sejtjük, hogy miért vannak itt, de nem tudjuk, nem merjük igazán megszólítani őket, nem találjuk hozzájuk a kapcsolópontot...

Úgy vélem, már a képzésnél, az alapoknál, a Teológián kellene elkezdődnie az egyházban a kommunikációra való nevelésnek. Az ötödik évben kifejezetten kommunikációs képzésre is szükség lenne. Általában a hallgatók mit kapnak? Tömördek lexikális és időtrábló ismeretet, amelyet később is megszerezhetnek.

Úgy kellene elindítani őket onnan, hogy azt érezzék: alkalmasak arra, hogy adott helyzetben ne csak álljanak és várjanak, de ne is erőszakoskodjanak, mint egyes vallások képviselői, hanem a kettő közötti nagyszerű lehetőséget ragadják meg. Meg kell találni azokat az embereket, akik ezt a tudást át tudják adni: akik vállalják a kommunikációs képzést. *Pedagógiai foglalkozást művészi eszközökkel én magam is tartok egyetemista és felnőtt hallgatóknak. Elmondom, hogy én mit tudok csinálni egy adott helyzetben. Ez után a gyakorlati foglalkozás után azt remélem, aki meghallgatott, jobban megérti majd, hogy miről szólnak az elméletek. Ne feledjük azonban: a módszer valójában utánozhatatlan, kopírozhatatlan! Az a tapasztalatom, hogy minden embernek kell lennie egy saját módszerének, és az, ha a modern videó-készülékekhez hasonlítjuk, tele van üres, illetve hibás panelhelyekkel. Ebben a „módszerkészülékben” gyűjtögetheti, cserélgetheti a paneleket születésétől kezdve haláláig. Teljes egészen átültetni bármilyen módszert nem lehet, de nem is szabad. Ám egy-egy panelt át lehet venni, mert éppen ez hiányzott, vagy mert eleve hibás volt a modulom, és lecserélem a rossz panelemet egy jóra. Nem szabadna intézményesíteni módszereket, a Levente-Döbrentey kommunikációs módszert sem. De a kommunikációs módszerek palettáján egyik színként ott lehet a helye. Óriási hiba lenne kikiáltani, hogy Levente Péter a módszer atyja, őt kell követni, ezt tesszük kötelezővé. Lehetővé kell viszont tenni, hogy erről a módszerről is ismereteket szerezzenek.*

Említette, hogy sem télenül várni, sem agresszívan lerohanni nem szerencsés. Mi lenne az „arany középút”?

Ezt én úgy nevezem, hogy a természetesség ösvénye. Én már elértem egyvalamit 56 éves koromra: megőriztem a természetességemet...

A természetesség valamiképpen összefügg a Teremtővel?

Abszolút mértékben! Erre is van egy képm. A természetesség ösvénye mellett balra van a kisebbségi kór szakadáka, és jobbra tőle a felsőbbrendűségi kór kopár sziklaorma. A kettő között kell egyensúlyoznom. Ezt teszem 38 éve, mióta feljöttem Budapestre. Ma pontosan olyan nyitottan és gyermeki kíváncsisággal, vagyis természetességgel



igyekszem új és új kapcsolatokat teremteni, mint ifjú koromban.

Alapvető probléma, hogy az egyházban Jézust hirdetjük, de mintha nem jézusi módon kommunikálnánk. Jézus mindig tudta, hogy kit hogyan kell megszólítani, megmozdítani, megnyitni. Nem tanultuk meg tőle ezt a kommunikációt, sem a lel-készek, sem a hívők...

Igen, mert ehhez ma élő, közvetítő emberek kellene, akik átadják a tudásukat. Jézust nem utánozhatjuk. Ő erőteljes példaképünk. Én például hat éves koromtól legalább tíz nagyszerű tanítómát foglalom napi imámba. Pontosan meg tudom mondani, melyiküktől mit tanultam kapcsolatteremtés terén. Már nemcsak magán-és művészemberként hasznosítottam kommunikációs tapasztalataimat: a lényeghez értem, képes vagyok átadni tanárként is eredményeim egy-egy részét.

Hogy érzi magát itt, ebben a közegben? Nekem állandóan az a félelmem, hogy mi, az egyház képviselőitében, idegen test vagyunk ebben a csillogó konzumvilágban. Van-e valami keresnivalónk itt Ön szerint?

Igen, mindenféleképpen, de nagyon szerényen és nagyon okosan. Itt jelenleg még a bölcsességre nincs igény. Itt feltétlenül okosnak is kell lenni...

Hogy érti ezt?

Mindnyájan ügyesnek születünk, okossá vá-lunk, és végül bölcsességre törekedhetünk. Hol az egyik kerül előtérbe életünk folyamán, hol a másik. Itt és most, a Pólusban, beval-lom: ügyes, okos, egészséges, talantumos em-berként is kicsit kiszolgáltatottnak érzem ma-gam... A bölcsesség türelme segíthet a mai helytállásban.

Itt sajnos félbeszakadt az izgalmas beszél-getés, mert elkezdődött az „okos és bölcs” munka. Levente Péter ezúttal is sikerrel „ko-pogtatott”. Megtalálta a kulcsot az érdeklő-dő gyermekek és rajtuk keresztül a szülők szívéhez is... A Pólusban is! Valóban érde-mes lenne többet tanulnunk Tőle is...

K. D.



„RABBI” JOHN DUNCAN ÉS A MAGYARORSZÁGI ÉBREDÉS

Hogyan kapcsolódik össze egy szinte ismeretlen professzor neve és a híres, hatalmas erejű század eleji ébredés?

*J*ohn Duncan 1796-ban született Glicomstonban, egyszerű, hívő családban. Édesapja cipész volt, az Original Secession Church tagja. A sok gyermek közül egyedül John maradt életben, de ő is gyenge fizikumú volt. Kisgyermekként himlős lett, melynek következtében fél szemére megvakult. Kilenc évesen a híres aberdeeni iskolába kezdett járni, majd a Marishal College and University hallgatója lett. Hamar kitűnt rendkívüli képességeivel, könyvszeretettel, ennek ellenére mégsem volt különösebben kiváló tanuló. 1814-ben magiszteri fokozatot szerzett. Már fiatalon elhatározta, hogy lelkész lesz, ezért 1817-től teológiai tanulmányokat folytatott. Amikor azonban 1821-ben elérkezett a lelkészvizsga ideje, úgy érezte, hogy nem tudja a Westminster Hitvallást becsülettel aláírni. Későbbi bevallása szerint ekkor még Krisztus nélküli világi életet élt. Aggályain hamar túltette magát, és 1825 júniusában fel is szentelték. 1826-ban *Caesar Malan*, Krisztus egyik lelkes és köztiszteltetnek örvendő szolgája Aberdeenben tartott evangélizációt, s egy lelki beszélgetésük során az ekkor mély szellemi depresszióban lévő Duncan szíve megnyílt az evangélium előtt. Ezután 1830-ig vándorprédikátorként működött, majd megválasztották Perise lelkészévé.

Ebben az időszakban a skót egyház nagy érdeklődéssel fordult a zsidók megtérése felé, ezért Duncant, akiről köztudott volt, hogy szívügyének tekinti Izrael sorsát, elsőként küldték ki a zsidókhoz misszionáriusként. 1841-ben két társával, *Robert Smith*-szel és *William Owen Allennel* érkezett meg Pestre, ahová *Mária Dorottya* főhercegnő kérésére küldött a skót egyház misszionáriusokat. Céljuk az evangélium hirdetése volt a zsidók között (összesen 240 ezer zsidó élt ekkor hazánkban, közülük 10 ezer Pesten!), ugyanakkor kapcsolatteremtés a protestáns egyházakkal, valamint a szegények gondozása.

Első lépésként egy angol egyházközséget alapítottak a fővárosban élő honfitársaik számára, akik a dunai hídépítésben vettek részt. A misszionáriusok közvetlenül a református egyház püspöke, *Török Pál* fennhatósága alá tartoztak. „Rabbi” Duncan különösen is megkedvelték nagy műveltségéért, mély hitéért. 1843-tól nagy ébredés kezdődött a zsidók közt. A legkorábban megtértek egyikének apja, *Saphir Izrael* gazdag kereskedő és a főrabbi bizalmasa volt. Az ő befolyása révén nemsokára egész sereg művelt zsidó látogatta a misszió német és angol nyelvű alkalmait, egyrészt kíváncsiságból, másrészt nyelvgyakorlás céljából. Az elkövetkező néhány évben több mint 50 megtérés tör-

tént. A missziói munka az Ige hirdetésén és az értük való állhatatos könyörgésen alapult. 1846-ban *Saphir Philipp*, Saphir Izrael fia elemi iskolát alapított, ahol komoly lelkiségű, evangéliumi szellemű oktatás folyt.



Mária Dorottya

A misszió fontos feladatának tartotta, hogy megtért zsidókat képezzen ki a magyarországi szolgálatra. 1844-ben Mária Dorottya kezdeményezésére konferenciát rendeztek Pest protestáns lelkészeinek és a Skót Misszió misszionáriusainak közös részvételével. Erre azért is szükség volt, mert a Skót Misszió iránt némi tartással viseltettek a protestánsok. De John Duncan hite, komoly, megalapozott tudása megnyerte őket, és a konferenciákon, alkalmakon olyan jelentős személyiségek is megjelentek, mint *Bauhofer György*, a főhercegnő lelkésze, *Székcács József*, az evangélikus egyház későbbi szuperintendense, *Török Pál*, *Jan Kollár*, sőt *Széchenyi István* és *Kossuth Lajos* is.

A misszionáriusok másik fő feladata az volt, hogy keresztyén traktátusokat osztogattak és néhány egyházi folyóiratban beszámoltak az angliai evangélizációkról és a missziós társaságok eredményeiről, életéről. Mindezekig ezek teljesen ismeretlenek voltak hazánkban. „*Ily módon voltak a zsidó evangélisták a magyarországi protestáns egyházak áldásaivá, egy oly korban, amikor mindenütt oly nagy szükség volt élő, komoly keresztyénekre.*” Valóban ekkor hazánk nagy-nagy lelki sivatágban élt, alig akadt olyan lelkész, aki megtapasztalta az újjászületés örömét. És azzal, hogy Isten különös módon a zsidók közt végzett missziói munkát megáldotta, elindulhatott hazánkban egy nagy erejű, csodálatos ébredés az 1930-as évek végén és az 1940-es években.

John Duncan csak igen rövid időt töltött hazánkban, mindössze két évet. 1843-ban hazahívták, hogy betöltse a Free Church kollégiumában a héber nyelvi tanszék vezetői állását. Elfogadta a meghívást, de vonakodva hagyta itt a missziós munkát. Élete végéig az iskolában dolgozott, számos nagyszerű előadást tartott a zsidó misszióról.

1870. január 6-án hunyt el csendesén.

„*A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi...*” – írja Mózes ötödik könyve. Az ő mennyei mozaikján így került egymás mellé John Duncan és a hazai ébredés ügye. Most, amikor Magyarország megint olyan lelki ínségben van és egy újabb ébredésre várunk, semmiképpen sem hiábavaló, ha ennek a névnek és ennek az ügynek emléket állítunk...

Győri Tamás teológus hallgató

Sajnálatos tény, hogy fogyatkozik egyházunk. Azzal mindenki egyetért, hogy Isten népe nem fejezhető ki még a legpontosabb statisztikai számításokkal sem: egyedül az Úr tudja tanítványainak számát. Az isteni „nyilvántartás” rejtve van előttünk, mégis léteznek adatok, melyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha felelősen gondolkodunk egyházunk jelenéről-jövőjéről. Óvatos becslés szerint a hazai evangélikusok száma alig haladja meg a 300 ezer főt. Az ébredés, evangélizáció, a Szentlélek lélekmentő munkája fordíthatja meg e folyamatot. **Balikó Zoltán** nyugdíjas evangélikus lelkészt erről kezdtük pécsi otthonában.



Balikó Zoltán 1917-ben született, teológiai tanulmányai elvégzése után, 1940-ben püspöki segédlelkész lett, majd Érdén szolgált. 1942-től táborigazgató volt, a hadifogságból szabadulva 1946-tól Monoron végzett helyettes-lelkészi szolgálatot. Ezután utazó evangélizáló lelkész lett. 1949 és 1959 között a Diósgyőr-Vasgyári gyülekezet lelkésze volt, majd a pécsi gyülekezetben szolgált és szolgált ma is nyugdíjas lelkészként.

„...Meg kell tanulnunk Krisztust...”

Látogatóban Balikó Zoltánnál

Kezdjük talán egy kis szómagyarázattal: mit kell érteni az ébredésen?

Az ébredés az egyház lelki megújulása, ami nélkülözhetetlen a továbbéléshez. De több is annál: nemzetmentéssé kell válnia! Isten csodálatos munkálkodása, hogy mindig akkor adja, amikor a legnagyobb nyomorúság van a földön személyi, egyházi és világszinten egyaránt. Ma hihetetlen intenzitással jelentkezik az emberekben a transzcendencia utáni vágy. Ezért tudja a „művelt európai értelmiséget” olyan könnyen becsapni, rabszíjra fűzni ennyi hamis vallási közösség, szekta, ún. „egyházpótlék.” Mi a megoldás? Éppúgy, mint régen, a '40-es években, ma is csak egy járható út létezik: az ébredés útja. Enélkül lehetetlen továbblépni, változtatni! Az ötven évvel ezelőtti ébredés hatása túlzás nélkül ma is érezhető, aktuális, hiszen napjainkban is ebből élünk.

Mi az összefüggés teológia és evangélizáció között?

Az egykori ébredés együtt indult a teológiai megújulással. Az evangélizáció rászorul a teológiára, mert ha nem hagyatkozik rá, könnyen félrecsúszhat, és hangulati elemekre fog építkezni. Röviden: érzélgős lesz. Ahogy nincs igazi evangélizáció teológia nélkül, akképpen nem létezhet teológia sem evangélizáció nélkül. A kettő pedig adja a fiatal szolgálattevőket, akiknek a szívében lobog a láng, és pontosan tudják, mi a dolguk. Nem hajlandók látszateredményekkel megalkudni, hanem mindig szem előtt tartják a reformáció jelszavát: csak az evangélium, csak Krisztus,

csak a kegyelem, csak a hit, csak a Szentírás. Krisztus növeli és erősíti az új embert és az új hitet.

Létezik-e ma evangélizáció, illetve mi a véleménye a mai evangélizációs kísérletekről?

A legfontosabb talán az, hogy nem az érzelmi befolyásolás eszközeivel kell hatni az igehallgatókra. Ha az evangélizálás ebben merül ki, akkor nem marad más apró, kezdeti jelnél. *Az embereknek meg kell ismerniük, meg kell tanulniuk Krisztust, hogy tudják, kiben hisznek, mit hisznek!* Pásztorokra van szükség. Az evangélizáció és a pásztoráció úgy függ össze, mint hit és szeretet. Mi lesz velünk, ha semmi pásztori munka nem követi az evangélizáló kezdeményezéseket? Fontos az utómunka gondos előkészítése is, vagyis hogy kihez küldhetjük azokat, akik valami módon Isten közelébe jutottak. Hol van ez a fajta törődés a mai evangélizációs munkában?! Azt gondolom, jóval nagyobb hangsúlyt kell fektetni erre a területre. Egyébként pedig vallom, hogy az ébredés mindenestől a Szentlélek műve, a helyszínektől, dátumoktól, igehirdetőktől kezdve egészen a tematikáig.

Mit tehetnének napjainkban a teológusok, a lelkészek, a gyülekezeti tagok az evangélizáció ügyéért?

Egyszerű a válasz: az ébredés álljon „imalistájuk” első helyén. Emellett persze ma is nagy, mondhatnám nélkülözhetetlen

szükség lenne olyanokra, akik szoros keresztény szeretetre, barátságra, nagyon mély lelki közösség megélésére törekednek úgy, mint egykor az 1931-es Baráti Mozgalom tagjai. Az egyház evangélizáció, ébredés nélkül nem tud létezni. Az evangélizáció a legbiztosabb mérőeszköz.

„Az ébredés ébreszt, a teológia tanít, az egyház pedig teszi a dolgát.”

Mutatja, milyen az egyház, hogy gondolkodik az egyház népe, mire tanítják a gyülekezeteket. Az evangélizáció elárulja, hogy az egyházban van-e láng, van-e tűz, és azt is, hogy ez növekedőben

van-e vagy éppen alszik, és csak parázs pislákol a hamu alatt. Nem csak propaganda, sajtó, média szükséges, hanem az, hogy a Szentlélek munkálkodjék. Kell imádság, evangélium, a Lélek vezetése, a szolgáló szeretet és mindaz, ami ebből fakadhat és vele járhat. Nincs, ami ma fontosabb lenne népünk és ifjúságunk számára.

Gazdag Zsuzsanna



A szabadtéri missziómunka kézikönyve (39. oldal)



A nagyváros teológiája

(Részletek dr. Raymond Bakke chicagói professzor tanulmányából)

Kiindulópont

A nagyváros teológiája több, mint a nagyváros missziológiája. Az utóbbi általánosságban a nagyváros evangelizálását, konkrétan az egyház megújulását és növekedését tanulmányozza és tervezi. A nagyváros teológiája tább spektrumot vizsgál és másfajta kérdéseket tesz fel. Példa lehet a Biblia városokkal foglalkozó textusainak célzatos olvasása, melyhez szükség van átfogó látásra a nagyvárosról és a nagyvárosról.

Meggyőződésem, hogy az egész Szentírás és a teológia története csak „missziológiai szemüvegen” át olvasható, amit ki kell egészíteni ismeretszerzéssel, adatgyűjtéssel a városról és személyes segítő hálózatok kiépítésével.

Néhány alapfeltevés

1. Isten örök uralma alatt a világban egy gyors ütemű tendencia figyelhető meg: a vidéki területek helyett a városok válnak egyre inkább dominánssá. Urunknak ez nem lehet meglepő, és semmiképpen sem csorbitja hatalmát.

2. Jézust, aki Ázsiában született és Egyiptomban volt menekült, új hangsúllyal kell hirdetni a tömeges népvándorlás korában.

3. A Biblia üzenete olyan bőséges és hatalmas, mint maguk az egyre növekvő nagyvárosok. Itt lehető fel elsősorban Isten terve a nagyvárosokkal kapcsolatban. Istent úgy ismerjük meg a Szentírásból, mint a teljes környező világ Istenét. Éppen ezért lehetővé, sőt szükségessé válik, hogy egy emberként körbefogjuk a világ nagyvárosait.

4. Ha végiggondoljuk 4000 év hatalmas városi és kultúrákon átívelő missziói tapasztalatát. Ábrahámától kezdve, nyilvánvalóvá válik, hogy Isten tervét és ajándékát nem lehet egyetlen egységes témában és stratégiában kifejezni.

5. Nem azért szolgálunk a nagyvárosban, mert szükséglet van rá, hanem mert annyit mindent meg szeretnénk osztani. A szükséglet meghatározhatja a fontossági sorrendet, de Isten a fő mozgatóerő.

Isten országa, az egyház és a nagyváros

Tudatosítanunk kell azt a tényt, hogy Isten országa és az egyház kiemelt jelentőséggel bír a nagyvárosi misszió szempontjából. Se-

melyik felekezetet, egyházközi szervezet nem lehet egy sziget, pusztán öncél csupán: az egyháznak a nagyvárosban kell élnie és meg kell valósítania mindazt, amit Jézus első és utolsó prédikációja, a missziói parancs és a nagy parancsolat keretei között hirdetett. Ha nincs hiteles, átfogó jövőkéünk a nagyvárosról, az evangelizációnk nem lesz több, mint találomra történő mentése a menthetőnek. Lehetünk nagyvárosi lelkészek, de nem leszünk a nagyváros pásztorai. Véleményem szerint a bibliai textusok mind egy irányba mutatnak, mely szerint Isten terve a városokra és a családokra vonatkozik. Mindkét formát Isten teremtette, hogy Őt dicsőítse és az emberi életet szolgálja. És ha ezt nem teszi, akkor *Sodoma, Jeruzsálem, Babilon, Chicago* vagy *Budapest* egyféle elbírálás alá fog esni.

Személyek és helyek

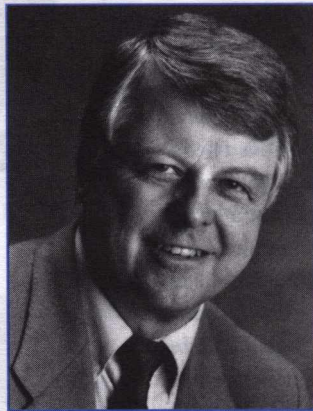
Ha nem ismerjük fel, hogy a nagyvárosi pásztoráció egyéni és közösségi, prófétai és lelkigondozói, laikus és lelkészi elem kettősségében működhet csak hatékonyan, akkor szegényebbek leszünk néhány elengedhetetlen eszközzel a nagyvárosi szolgálat során.

A lelkigondozás, segítségnyújtás része kell legyen az egyház missziói tevékenységének. Ehhez szükséges a megfelelő, elkötelezett személyek és a szolgálatra alkalmas helyek megtalálása, mozgósítása.

Manapság a keresztények – nem túl bölcsen – szekularizált felfogásban tekintenek a helyekre és településekre. Elfelejtik, hogy Jézus is názáreti, Pál apostol is tarzuszi volt, bizonyítékként annak, hogy a bibliai világképben az embereket településekhez, közösségekhez vagy akár városokhoz kötötték. Akik az embereket nem tudják helyhez kötni, nem élnek Isten felkínált tárházának teljességével a misszió területén sem.

Lelkészek és laikusok

A legtöbb protestáns felekezet *Luthert* és *Kálvint* követi az „elhívás” gondolatát alkalmazva. Minden kereszténynek van elhívása, hogy Istent szolgálja.



A városlakók többsége tudja, hogy a nagyvárosi élet szükségessé teszi a specializálódást az élet különböző területein. Éppen ezért bennünket sem zavarhat, ha számos felekezet és egyházak közötti szervezet végez közel azonos munkát ugyanannak a csoportnak az érdekében. Isten országát szem előtt tartó, széles látókörrel van szükség, mely megóv a hívó és hitetlen lelkekért folyó versengés kísértésétől. A legtöbb sikeres nagyvárosi lelkész ökumenikus szemléletű, és nem zárkozik be felekezeti határok közé.

Nők a misszióban

A nők feladata megsokszorozódott a globális urbanizáció következtében. Bizonyos nagyvárosi csoportok oly mélyre süllyedtek az erőszak és elkeseredettség csapdájában, hogy csak nők képesek elérni őket. Néhány nagyvárosi régió annyira veszélyes, hogy csak nők végezhetnek szolgálatot, hallatva az erőtlenség hangját az erősek felé. A világ egészét csak akkor érhetjük el, ha mozgósítjuk az egész egyházat az Evangélium teljességének erejével. A nőknek éppen „erőtlenségük” lehet erejükké a nagyvárosi misszióban.

Legitim erő

A közel-kelet hegyeinek mélyén, barlangokban tartott imaközösségek felejtethetetlen élményt jelentettek e sorok írójának. Hallgatni a föld csendjét és Isten halk és szelíd hangját (1Kir 19) megtaníthat minket, modern, nagyvárosi embereket a visszavonulásban és elcsendesedésben rejlő erőre. Azonban nem lehet ott, a barlangban élni. A városi sokaság vár ránk. A legyőzött lelkek még vagdalkoznak a nagyvárosokban, de hisszük, hogy Krisztus legyőzte őket a kereszten és a feltámadásban. Alázatosan élve, győzelmének erejében felvehetjük a küzdelmet a még munkálkodó gonosszal szemben.

Martin Kahlertől származik a következő mondás: „A teológia anyja a misszió.” Ennek értelmében a nagyvárosi szolgálatban sokkal elmélyültebb teológusokká kell válnunk.

Fordította: Jó András

Mi volt előbb: templom vagy misszió?

Egy templom megépítése, bárhol történjék az országban, sohasem egy-egy gyülekezet magánügye, de mindannyiunké. Az egész egyházé. Mert az esemény azt szemlélteti, hogy olykor megfordul az ismerős sorrend: meglévő templomhoz missziót keresünk. A budahegyvidéki példa az egyház épülésének ezt a rendjét feltételezi: „kezdetben volt” a misszió, majd megszületett, élni kezdett a gyülekezet és a közös igény, akarat eredményeképpen megformálódott, megépült a templom. A „prototípus”, az első templom sohasem téglából épül, de a lélek szikláiból: „*Járuljatok őhozzá (Jézus Krisztushoz) mint élő kőhöz és ti magatok is mint élő kövek épüljeteek föl lelki házzá*” (1Pét 2,4-5).



Templomok ott épülnek és újulnak meg, ahol emberi életek megújulnak és megmarad a hívő ösök igénye, akarata. Korábbi szolgálati helyemen, Mezőberényben, a törökdúlás utáni idők kietlen, elmoscsarasodott vidékén megtelepedett német és szlovák ajkú evangélikusok eleinte együtt, egy épületben tartották istentiszteleteiket. Rövid idő múlva azonban külön-külön templomot építettek maguknak. Bevándorlók voltak, nem sok mindent hozhattak magukkal, jószerivel csak a hitüket. A határon, ha tudták volna, nem hitték volna el a vámkatonák: az útipoggyász mellett élő kövek érkeztek a szerekereken...

Sokak számára egyház és gyülekezet olyan elmocsarasodott vidékhez hasonló, melyre építeni még a jézusi példabeszédben említett homoknál is nagyobb oktalanság (Mt 7, 24-27). Nem egyedi, budahegyvidéki jellegzetesség a mocsarakat lecsapolni igyekvő Belmissziói Bizottság és Diakóniai Munkacsoport működése. Segítenek, hogy a távolról érkezők be tudjanak épülni a gyülekezetbe és kórházi betegek, nélkülözők ne érezzék magukat elfelejtve, egyedül. Templomok mindig missziói látásmódból születtek: van értelme a szolgálatnak, mert a homok alól kitűnik már a szikla. Mennyire más az Alföldön az utca szintjén nézni vagy felmenni a templomtoronyba! Messze vidékek, fényes távolatok tárulnak fel a szemlélődő előtt. Látszik a templomig vezető út és a mérföldkövek mintha közelebb sorakoznának egymáshoz.

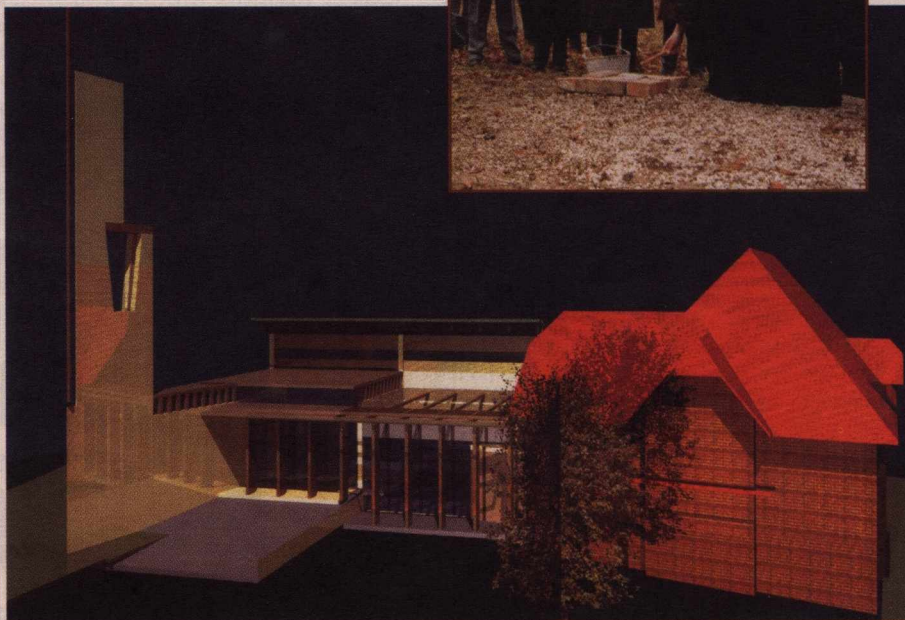
A missziói látásmód olyan, mint amikor templomtoronyból széttekint az ember.

Mit jelent ez? *A kicsiny mustármagot, „melyet fog az ember és elvet a földjébe. Ez kisebb ugyan minden mágnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél”* (Mt 13, 31-32). Jelenti az elgurult fillér, elkallódott életek, „eltűntnek nyilvánított” evangélikusok észrevételét. Keresztelési, konfirmációi anyakönyveink sok gyülekezetünkben mára olyan erszényekhez hasonlítanak, melyekből kigurultak a drahmák. Hiába hívogatják őket a szószékekről hétről-hétre – a homályból maguktól nem bújnak elő. Venni kell a fáradságot, utánuk kell menni, le kell értük hajolni. Nem szégyen, ha keresés közben a fehér mandzsetta kissé bepiszkolódik...

Amikor az alapkö-letélen szokásos kalapácsütésekhez lehajoltunk, mozdulatunk ezt is jelképezte: „lehajolni” és benézni azokba az utcákba, otthonokba, ahol elgurult drahmák, eltűnt hitek, elveszett életek várják, hogy valaki megtalálja és kifényesítse őket. Nem arany kegytárgyak, de ezek a ragyogó keresztény életek tehetnek kincsesládára templomot és gyülekezetet. Budahegyvidéken érettük történik a misszió, melynek méltó otthonát kívánjuk a közeljövőben megteremtetni, egyházunk támogatásával és Isten segítségével. Hiszen Ő valóban még a kövekből is képes magának fiakat támasztani.

Az alapköletétel...

A templom makettje



Bácskai Károly

A Budahegyvidéki Evangélikus Templom Építési Alapítvány OTP száma: 11712004-20191403

„...kicsiben indul, de Isten naggyá teheti...”

Nem normális – vagy keresztyén...?

Szinte látom, amint az Olvasó cinikusan csóválja a fejét e kifejezés hallatán: „keresztyén üzletember”. Mintha itt valami nem stimmelné. S valljuk be, ez a kételkedés – részben – jogos is. Hiszen a rendszerváltás óta eltelt majd' egy évtized alatt azt láttuk, hallottuk, tapasztaltuk, hogy az üzleti élet korrump, a milliós csalások, kétes tranzakciók, a bankvilág büvésmutatványai napihírré váltak, s ami még nagyobb baj: átment a köztudatba a mentalitás, mely szerint „aki vinni akarja valamire, az manapság nem is lehet becsületes.” Az az üzletember tehát, aki betartja az adó- és vám-szabályokat, aki nem a gazdasági „kiskapukon” át közlekedik, az a partnerei szemében „nem normális” – vagy keresztyén. *Steiner Józseffel*, a Keve Társaság ügyvezető igazgatójával arról beszélgettünk, hogy a jézusi úton járva is lehet tisztességes üzleti életet folytatni. Csak sajnos ez ma még Magyarországon nem általános...

Ha stílszerűek akarunk lenni, azt is mondhatjuk, ez egy nem mindennapi vállalkozás. Honnan származik az ötlete, a modellje ennek a kezdeményezésnek?

A múlt században Amerikában hívő üzletemberek egy csoportja elhatározta, hogy speciális missziót kezd meg az üzleti szférában dolgozók elérésére. A CBMC International nevű nemzetközi szervezet célkitűzése az volt, hogy megszólítsa az evangéliummal azt a réteget – gazdasági, politikai vezetők, bankárok, menedzserek –, amelyhez az egyházak sehogy másképp nem tudnak hozzáférni. Vallásos irodalmat, Bibliát nem olvasnak, keresztyén közösségbe nem járnak. Mivel maguktól nem jönnek, úgy érezzük, a mi feladatunk, azaz a mi küldetésünk, hogy utánuk menjünk. Mindenfajta misszió egy úgynevezett „célcsoportra” irányul: börtön-, kórházmisszió, stb. A Keve Társaság, az amerikai szervezet honi megfelelője, immár 7 éve működik Magyarországon, felvállalva ezt a missziói szolgálatot.

Hogyan történik ez a gyakorlatban? „Kintről nézve” ez a világ olyan zártnak és üzletcentrikusnak tűnik.

Épp erről van szó. A Keve Társaság tagjai – s hadd hangsúlyozzam: nem csak üzletemberekről, hanem főként keresztyén vezetőkéről: tanárokról, mérnökökről, orvosokról, informatikusokról, kisvállalkozókról, más értelmiségiekről van szó – úgy adják át az evangéliumot, hogy azt tőlük, mint „hasonszöruéktől” elfogadják. Tagjaink pontosan ismerik belülről is ezt a sokszor stresszes, túlhajtott világot, és egy lehetséges megoldást kínálnak: *így is lehet, azaz így érdemes élni*. Sok nyitott, egyensúlyt kereső ember

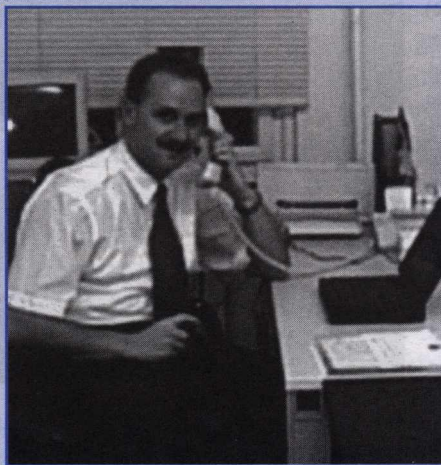
van az üzletemberek között, megvan bennük az éhség, csak tudni kell megszólítani őket. Ez az első és legfontosabb cél.

Ön bizonyára rendelkezik a megfelelő szakmai háttérrel és hitbeli tapasztalattal...

Villamosmérnökként végeztem, az üzleti életben mérnök-menedzserként dolgoztam. Ezen kívül pedig elvégeztem a baptista teológiát is. Most főállásban végzem a „Keve” igazgatói teendőit, az operatív munkát irányítom.

Milyen programjaik, összejöveteleik vannak?

Az imént említett első lépést, a megszólítást követően második lépcsőben szakmai szemináriumok, továbbképzések szervezésével nagyon is konkrét szakmai kérdésekbe integráljuk a Biblia üzenetét. Kéthetente rendezett klubösszejöveteleinkre az adott szakterület kiváló reprezentánsait hívjuk meg előadónak, s ezek a komoly keresztyén emberek bizonyágtételben is megfogalmazzzák gondolataikat. Útmutatást adnak azokban a kérdésekben, ahol a vezetés és az üzleti élet konfrontálódik a Bibliával. Igen hasznos és nagy érdeklődéssel kísért alkalmunk volt például a tárgyalástechnikáról vagy az idő-és célmenedzs-



mentről szóló szeminárium. Egy-egy ilyen alkalommal olyan hasznos tapasztalatcsere történik, melynek során igyekszünk „lefordítani” a Biblia örökérvényű eligazításait. Aki már járja ezt az utat, az elmondja, hogy milyen áldást nyer ezáltal, illetve milyen problémákkal kellett szembenéznie. Hogy egy példát is említsek: egyik veze-

tősegi tagunk a margitszigeti Bringó-híntő társtulajdonosa. Elmesélte, hogy megkereste az egyik üdítőital-cég, és engedélyt kért egy italautomata kihelyezésére. Ezt meg is kapta. Pár hét múlva a konkurens cég is megjelent, és komoly összeget ígért, ha felállíthatja saját automatáját – természetesen a másik cégé helyett. Nos, több napos fejtörés után tagtársunk az etikus megoldást választotta az anyagi csábítás ellenére, és az első céggel tárgyalta, eléjük tárva a helyzetet, hiszen eredeti ígérete hozzájuk kötötte. Ez csak egy kis történet arról, hogy igenis lehet becsületesen is vállalkozni. Más kérdés, hogy hazánkban ez még

nem elfogadott, és nem is túl népszerű. S itt érkezünk el a Társaság harmadik célkitűzéséhez: szeretnénk az egymás közti üzletelés által tisztábbá tenni a gazdasági életet. Ez leginkább spontán módon történik.

Nos, itt még jócskán van tennivaló... Milyen sikereket, kudarcokat élt meg a Társaság az elmúlt időszakban?

Komoly sikernek tartom azt a Hotel Intercontinentalban rendezett munkareggelit, amelyre a gazdasági-társadalmi élet csúcsvezetői – miniszterek, államtitkárok, rektorok, egyházi vezetők – voltak hivatalosak. Magunk sem reméltük, hogy ennyien – 43-an – eljönnek. Természetesen nem volt egyszerű, hiszen ezekhez az emberekhez levélben, telefonon jó esetben is csak a titkárságukig lehet eljutni. Mi személyes meghívással invitáltuk őket. Többen jelezték, hogy meg kéne ismételní a találkozót. Siker, hogy ezeket az „elérhetetlen”, magas pozíciójú vezetőket meg tudtuk érinteni az evangéliummal. S az is siker, ha közülük mind többen vallják: „Jobb vezető (üzletember) vagyok, ha a Bibliával összhangban élek.” Kudarcnak talán azt nevezném, hogy ez a nyitás csak most, 7 év után jött létre. Valamint hogy nagyon kevesen tudnak egyelőre a Társaság létezéséről.

Milyen egyházi vonalat képviselnek?

Úgy mondanám: mi egy felekezet közötti szervezet vagyunk, de a klasszikus protestáns egyházi irányzathoz tartozunk. Nem egy elit-klub a Társaság, sem a vállalkozók krémje, rendezvényeinken mindenkit szeretettel látunk. Levelezési listánkra is lehet jelentkezni, s aki kéri, annak díjmentesen megküldjük e-mailen heti kiadványunkat, a Monday Mannat.

Nem találkoznak egyházi – világi részről némi fenntartással? Jézus és a gazdag ifjú történetére gondolok...

De igen, előfordul, hogy „gyanúsak” vagyunk. Ez addig tart csak, amíg meg nem ismernek minket. Mi nem kivonulni akarunk a világból, hanem teljesíteni a vállalt küldetésünket. Kicsiben indulunk, de hisszük: Isten ezt a szolgálatot is naggyá teheti.

K. D.

Új szín az egyházban

Kérjük, most kivételesen azok az olvasók se lapozzanak tovább, akik nem elkötelezett hívei a női egyenjogúságnak, az emancipációnak, hiszen nem erről lesz szó. Nem is a külföldön egyre elterjedtebb – erősen vitatott, sőt bírált – „feminista teológiáról”. Csupán hírt szeretnénk adni egy új kezdeményezésről, a misszió egy eddig kevésbé gyakorolt formájáról. Brebovskyné Pintér Márta lelkészről az alábbiakban bemutatja ezt az új szolgálati területet.



Nem előzmények nélküli a Női Misszió Osztályának megalakulása. Közvetlen elődje az a Női Bizottság volt, amely több alkalommal szervezett már találkozót, csendesnapokat, '97 nyarán pedig konferenciát rendezett az egyedülálló anyák és gyermekeik számára. A női misszió szervezett formában való megjelenése csak válasz egy létező igényre, arra, hogy az egyháztagságunk jelentős részét kitevő asszonyok élete, szolgálata nagyobb figyelmet kapjon. Külföldön egyébként már korábban felismerték ennek a réteg-munkának a szükségességét. A német és északi testvéregyházakban sikerrel működnek különböző nőszervezetek. A másik ok, amiért fontosnak érzem a női misszió hazai megindulását, az a tapasztalat, amelyet vidéki lelkészként szereztem. Gyakran találkoztam olyan asszonyokkal, akik sajátos – női mivoltukból eredő – kérdéseikre, problémáikra keresték volna a választ a gyülekezeti alkalmakon, de a férfiak közt nem mertek előhozakodni hitbeli gondjaikkal. Esetleg nem kaptak kielégítő feleletet a lelkésztől. Szükséges alkalmakat teremtenünk, hogy az asszonyok együtt találhassák meg Isten Igéje útmutatása nyomán a hétköznapi terhelő, vagy egész egzisztenciájukat kínzó kérdéseikre a válaszokat.

A nők szolgálatukkal színesítik az egyház életét, de sajátos gondjaikra is oda kell figyelnünk. Munkatársaimmal együtt – akik között vannak lelkésznők, papnék, sőt püspökné is – részletes munkatervet dolgoztunk ki az 1999-es évre. Mindannyian egyetértünk abban: az egyház léte a misszió. Három területen kívánunk munkálkodni. Egyrészt a gyülekezetekben élő asszonyokat, női csoportokat szeretnénk aktivizálni szervezettebb szolgálatra. Óriási feladata van Isten népének: az Evangélium megélése és terjesztése. Ez a küldetés ránk, nőkre is bízott: a misszió asszonyok által is kell hogy folyjon. Másrészt szeretnénk a női misszió szolgálatán keresztül elérni a társadalom, vagy éppen az egyház periferiáján élő nőket. Karöltve más, nemcsak egyházi szervezetekkel akarunk karitatív munkát végezni. Harmadszorban pedig azt akarjuk, hogy a Budapest Üllői út 24. Irodaépületének 17-es szobája az evangélikus nők bázisa legyen. Ahová jöhetnek gyülekezeti tagok, papnék, lelkésznők kérdéseikkel, kéréseikkel, gondjaikkal, örömeikkel, terveikkel. Ahol az egyházunk struktúrájában, nagy testvéri közösségében otthon lehetnek.

Nemzetközi ismereteimet a nőszervezeti munka területén a Lutheránus Világszövetség Női Osztályának kelet-közép-európai koordinátoraként szereztem. A WICAS-nál (Women in Church and Society – Nők az egyházban és társadalomban) betöltött tisztségem révén tapasztaltam, hogy a nyugati egyházakban a nőmozgalmak időnként arányt vesztenek, mert pozíciókért, „hatalomért” küzdenek. Nekünk semmi-

képpen sem ez a célunk. A saját utunkat kell megtalálnunk. A cél pedig nem lehet más, mint a Krisztus ügyéért való szolgálat. Ezért hordoz számomra mély üzenetet a WICAS egyik emblémája, a megdöbbenő costa-ricai kereszt, melyen egy asszony van jelképesen keresztre feszítve. A Krisztust követő nő hajlandó keresztre feszíteni magát otthona békéjéért, az életért. Ez minden szolgálat titka.

Az idei esztendőben először is szeretnénk tudatni, hogy vagyunk, létezzünk. Tavaszra tervezzük egy Hírlevél kiadását. Mint a munkaág felelőse, ez év során elkezdem az egyházmegyéik lelkési közösségeinek látogatását, hogy tájékozódjak és tájékoztassak. Női

klubot, munkatársi szemináriumot, és országos nőkonferencia szervezését is felvettünk a munkatervünkbe. Célunk az, hogy egy igazi, segítő közösség alakuljon ki. S ami még fontosabb: az ügyet hordozó közösség. A misszió akkor „megy”, ha ott van mögötte az imádságos háttér. Hiszen az eredmény nem emberi erőfeszítésen múlik. Ezért számítunk a Missziói Magazin olvasóinak imádságára is. Hiszem, az Úristen állított erre a helyre, hogy lelkésznőként a nők érdekében fáradozzak.

Kedves (nem csak nő) Olvasónk! Mit gondol, valóban nem fordul kellő figyelem a nők felé egyházi, gyülekezeti szinten? Mi a véleménye a misszionak erről a speciális formájáról? Ön milyen téren várna el konkrét segítséget? Hol vannak érzése szerint azok a „fehér foltok”, ahol az egyháznak tennivalója, küldetése van a nők felé? Kíváncsian várjuk leveleiket ezzel a témával kapcsolatban!

(A szerk.)



Régi hűséges rádióhallgatóinknak ismerősen cseng a fenti cím: évtizedeken át ez volt a rádióműsorok postai címe, ideértek a *Kelemen Erzsébetnek* szánt levelek. Ma a Norvég Misszió szállodája működik a belvárosi épületben. Ezen a rádiómissziós szempontból „történelmi” helyen töltöm az első éjszakát. Másnap úgynevezett „munkareggeli-vel” kezdődik a hivatalos program: *Rolf Heitmannal*, a Norvég Izraelmisszió főtákarával, valamint *Endre Fyllingsnes* szerkesztővel találkozhatom. Ezúttal is a legmélyebb gyökereknél vagyunk, hiszen immár jó 35 éve a Norvég Izraelmisszió akkori főtákará, *Terray László* indította el rádiómisszióinkat. Most a további együttműködés a téma: hogyan lehetne „újraéleszteni” a Norvég Izraelmisszió munkáját hazánkban... Ennek a szolgáltatnak van már felelőse egyházunkban, *Endreffy Géza*, budaörsi missziói lelkész személyében, és Magazinunk is egyik fontos feladatának látja, hogy fórumot biztosítson ennek az igen kényes és izgalmas missziói szolgáltatnak.

Még 600 kilométer északra: Trondheim

Nincs sok idő a reggelire, indulni kell, hiszen közel 600 kilométeres autót áll előttünk. Este már Trondelagban vár ránk egy gyülekezet. Az egyhetes bevetésre három fős csapattal indulunk: *Martin Birkedal*, a NOREA magazin szerkesztője, valamint *Ingebjorg Berstad* Top énekesnő társaságában naponként máshol tartunk előadást. A hosszú úton bőven van időnk beszélgetni: kiderül, hogy párhuzamosan több, hasonló kis csapat járja a gyülekezeteket. Ezek az előadókörutak biztosítják a missziói munka lelki, imádkozó bázisát, valamint az anyagi háttérnek jelentős részét. A legtöbb norvég missziói szervezet, így a NOREA is anyagilag teljesen önálló és önfenntartó. A munkát nem álmilag beszédett egyházi adó fedezi, hanem odaszánt életű emberek

önkéntes adományaiból dolgoznak. Ezzel a támogató bázissal a miénkhez hasonló missziói magazin jelenti a rendszeres kapcsolatot. Az évi 10 szám mellett nyáron és karácsonykor hallható információs anyagot kapnak a támogatók kazetta formájában. Bizony van még mit tanulnunk, fejlődünk... Többek

A trondheimi rádióstúdióban Martin Birkedal szerkesztővel

között az előadások technikai előkészítése is modellértékű. Ezúttal a Magyar Rádiómisszió a főtema. Martin barátunk komolyan felkészült „belőlünk”: előadásaimat egy multimédiás „show” vezeti be. Computer vezérelte videóvetítő segítségével néhány percben láthatóvá és hallhatóvá válik misszióink három és féltizedes története. Csak kapkodom a fejem: most Terray Lászlót hallok és látom a vetítőtázaszon, majd Magyarországról érkezett hallgatói levelek szólnak meg... Megjelenik az új Missziói Központ tervrajza, megvalósult képe, majd felcsendül legújabb műsoraink szignálja... Igen, ez a professzionális PR-munka, amit igencsak meg kellene még tanulnunk itthon...

Természetesen a technika nem pótolhatja a személyes találkozást és biznyságtételt. Így a multimédiás „show” után sem érzem, hogy felesleges lenne megszólalnom. Sőt, ellenkezőleg! Ajándék, hogy megszólíthatom azokat, akik talán évtizedek óta – névtelenül és ismeretle-



„Gyökér

Lehet, hogy sokakban kellemetlen emlékeket ébreszt a fenti cím. Felelősséget vállalok a címmel kapcsolatban, a missziói együttműködés területén is nélkülözhetetlen távoli Északra, Norvégiába és Finnországra nyúlnak. A munka 1963 óta tart. Ez a támogatás mind a mai napig él, s olyan frissen érzem a Központ Cinkotán. A Központ vezetőjeként meghívást kaptam, hogy egy gyülekezeteknek, missziói csoportoknak és szervezeteknek.

nül – hordozzák szolgálatunkat imádságban és anyagiakban egyaránt... Öröm, hogy válaszolhatok őszinte érdeklődésből fakadó kérdéseikre, és kifejezhetem meggyőződésemet: a több ezer kilométeres földrajzi távolság ellenére is egy ügyben, egy szolgálatban fáradozunk!

Távolban is „otthon”

Norvégiában tapasztalható valóság volt a távolság. Nemcsak földrajzilag (az ország 2000 kilométer hosszú!), de nyelviileg is. Egy hét alatt senkivel sem találkoztam, aki beszélt volna nyelvünket, így minden keresztyén vendégszeretet ellenére nem feleltem meg egyetlen pillanatra sem, hogy külföldön vagyok, idegen vagyok, aki csak közvetítő nyelv segítségével tud kommunikálni a helyiekkel. Mindezek után nem kis meglepetés volt az első finnországi előadás Keravában. Az, hogy a gyülekezet egyik lelkésze, *Jussi Rytkönen* tökéletesen beszéli nyelvünket és így végre magyarul tarthattam meg előadásomat, még az érthető és kisebb meglepetések közé tartozott, hiszen ő Teológiánkon tanult ösztöndíjasként. De arra már igazán nem számítottam, hogy a hallgatóságból még jó páran beszélnek magyarul és megrendelik a bibliakazettánkat, többek között nyelvgyakorlás céljából is...

Újra bebizonyosodott, hogy Finnország azon ritka országok közé tartozik, ahol magyarként nem kell idegennek éreznünk magunkat... Ezt a családi melegséget tapasztaltam a hivatalos tárgyalások során, akár *Hyvinkää-ben*, ahol rádiómissziós partnerünk, a „*Sanansaattajat*” („Hírvivők”) Igazgató Tanácsának ülésén vehettem részt, akár Helsinkiben, ahol Finn Egyház Központjában fogadtak, akár a Finn Lutheránus Misszió (FELM) tett látogatás során. Szinte szimbolikusnak éreztem, hogy *Kirsti Mauranen*, a FELM európai és latin-amerikai munkaágának igazgatónője egy nepáli étterembe hívott meg vacsorára a Bajor Misszió igazgatójával, *Hermann Vorländerrel* együtt. Ő régi ismerősünk és jó barátunk, ha úgy tetszik: *Bálint Zoltán*ék főnöke, aki másnap indult Szentpétervárra egy közös finn-német missziói munka ügyében. A misszió valóban határátlépés, ahol mindennapos élmény, hogy közös Urunk közös szolgálatában lehetünk együtt...



Radio Dei – „Isten bolondjaival”

A gyülekezetlátogatások mellett (*Kerava, Tampere, Imatra, Vehkalahti*), egyik legnagyobb élményem a Helsinkiben működő keresztyén rádió megtekintése volt. Már Norvégiában tapasztaltam, hogy milyen nagy lehetőség rejlik a helyi rádióadókban. Ott több helyen jártam olyan gyülekezeti házakban, ahol önkéntesek lelkes missziós csoportja rádióstúdiót rendezett be, hogy sajátgyártású műsorokkal lássák el, a helyi rádióadókat. Norvégiában úgy alakult a fejlődés, hogy több helyi rádióadó csődbe jutott. Nem egyszerűen anyagi okok miatt,

„gyökérkezelés”



ig a gyökérkezelés nemcsak a fogászatban fontos, hanem az emberi életben. Köztudott, hogy a Magyar Evangélikus Rádiómisszió gyökerei a Norvégiából indult, majd később a finn testvéreink is felkarolták. Gyökerei vannak, mint az egy éve megnyílt Evangélikus Misszió, amely egy héten át számolják be misszióik tevékenységéről norvég és finn

hanem főleg azért, mert kiderült, hogy valójában nincs sajátos mondanivalójuk, s így hallgatottságuk se. Ezeket a „gazdátlan” sugárzási lehetőséget igyekeznek kihasználni a helyi gyülekezetek elszánt missziós csapatai... Érdemes minderre odafigyelni, ki tudja, mit hoz a magyar médiavilág fejlődése?

Arra viszont egyenesen fel kell figyelni, ami Helsinkiben indult el: a *Radio Dei* (Isten Rádiója) 24 órán át sugároz keresztyén gyökerű programot. A bátor vállalkozás kulcsa egy odaszánt életű hölgy, aki magát ironikusan csak „Isten bolondjának” nevezi... A vele készített interjút *Tagai Péter* technikusunk fordította le a „Sanansaattajat” havilapjából:

A *Radio Dei* igazgatója Kirsi Rostamo, mennyire kell bátornak lennie annak, aki keresztyén rádiót alapít?

Egyáltalában nem kell bátornak lennie. Csak Isten „bolondjának” kell lennie, ez mindig segít az ügyben...

Miért alapította a *Radio Dei*-t?

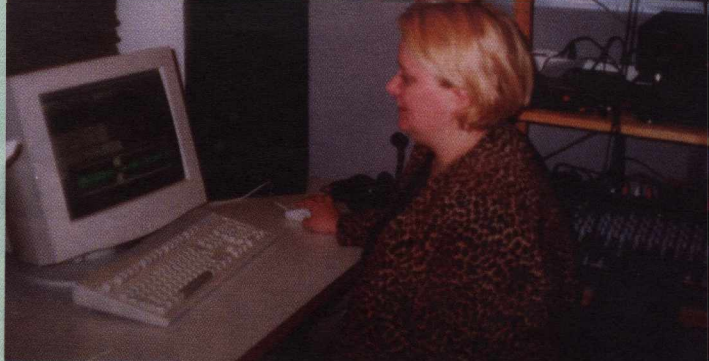
Több éve érlelődő vízióm ez. Jött a kényszerhelyzet, az utolsónak tűnő lehetőség a rádióalapításra. Bár sehonnas sem jött anyagi támogatás, mégis mindent egy lapra tettem föl...

A Rádió vezetése mellett műsorokat is készít. Mit szeretne adni a rádióhallgatóknak?

Szeretném, ha műsoraim segítségével az Isten törvényén keresztül szembesülnének az emberek bűneikkel, az evangéliumon keresztül pedig Krisztussal, a kegyelemmel. Evangéliumi teológiát vallok és korábban is evangéliumi munkában dolgoztam. Céлом, hogy a törvény, az evangélium, a kegyelem valamiképpen „egy csomagba” kerüljön.

Milyen tervei vannak a jövőre?

Kérelmet adtunk be működési engedélyre Helsinki mellett Turkura és Tamperére is. Szeretnénk, ha rákerülhetnénk az Internetre is, ami azt je-



Kirsi Rostamo a Radio Dei stúdiójában

lentené, hogy az egész világon hallgathatóvá válnának programjaink. Ez még csak egy álom, de a tervek, határidők már papírra lettek vetve...

Mikor lesznek újabb keresztyén rádióállomások Finnországban?

Remélhetőleg megkapom a kért engedélyt és így a *Radio Dei* láncca fejlődhet. Természetesen a *Radio Dei*-n kívül lesznek még egyéb helyi rádiók is. A *Radio Dei* másutt is felkeltette az érdeklődést a keresztyén rádiózás iránt Finnországban. Tudom, hogy „Isten bolondjai” máshol is meg fognak jelenni...

Kirsi Rostamo utolsó mondatához kapcsolódik az a reménységem, hogy „Isten bolondjai” nálunk is megjelennek, sőt, talán már meg is jelentek...

Az „északi vonal” mellett ápolni kell a reformáció hazájába nyúló gyökereinket is. Ezért is örültem nagyon, hogy első ízben meghívást kaptam a német evangélisták évenkénti konferenciájára, amit ezúttal a bajorországi *Hesselberg* evangélikus népfőiskoláján tartottak.

Már a konferencia meghívó szórólapja izgalmas témákat ígért. Ízelítő az „étlapról”: *Gyülekezetépítés – kell-e még egyáltalán evangélizátor? Az evangélizáció módszertani sokszínűsége az Újszövetségben és napjainkban. Az evangélizáció jelentősége a változó népegyházban. Az evangélizáció sürgőssége.*

Mivel az evangélizáció lényegéről, szükségességéről, módszereiről, személyi feltételeiről nálunk is igen csak megoszlanak a vélemények, szeretném megosztani Olvasóinkkal *Martin Brändl* tübingeni lelkész kolléga előadásának hét pontját. Lehet vele vitázni, hozzászólni, kiegészíteni...

1. Az evangélizáció határokon átlépő, nyilvános meghívás a Jézus Krisztusban való hitre. Ez a meghívás elsősorban olyanok felé irányul, akiknek még nincsen személyes kapcsolata Jézus Krisztussal. Ugyanakkor az evangélizáló igehirdetés a már keresztyének felé is fordul, hogy hitükben erősítse őket.

2. Az evangélizáció a megszólítottakat célozza meg. Komolyan veszi a megszólítottak élethelyzetét és ahhoz kapcsolódóan szólaltatja meg az evangéliumot.

3. Az evangélizáció Jézushoz hasonlóan kíván megérkezni az emberek életterébe, világába.

4. Az evangélizációban az embereket részesíteniünk kell az evangéliumban és saját életünkben. Meg kell tanulnunk az Újszövetségből, hogy a hitkérdések egyben életkérdések, és az életkérdések egyben hitkérdések.

5. A hitet személyesen lehet csak továbbadni szociális kapcsolatokon keresztül. Missziói tevékenységünk hatásköre egybeesik szociális kapcsolataink körével.

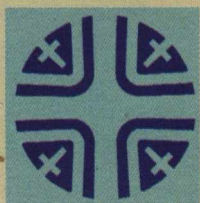
6. Aki ma másokat akar hitre hívni, annak meg kell tanulnia a hitről személyesen, életközeli és becsületesen szólnia.

7. Az evangélizáció hordozói olyan meghívó gyülekezetek, melyeknek misszióilag érzékeny munkatársai, vendégszerető helyiségei, eleven házi közösségei és hívogató istentiszteletei vannak.

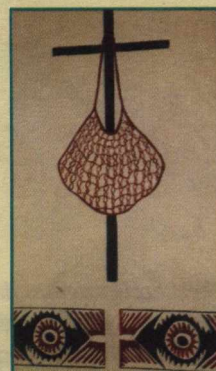
Vajon melyik pont érint minket a legérzékenyebben? Hol a legnagyobb a deficit? Mi a helyzet a mi házunk, egyházunk, gyülekezetünk táján az evangélizációval kapcsolatban?

Várjuk leveleiket!





Bilum a keresztén



Bilum a keresztén. Faragott-festett kép Gagidu falu templomának bejáratánál.

Képzeld el az életet mindenféle szárazföldi szállítási vagy vontatási eszköz nélkül. Az óriásrepülők, tehervonatok és gépkocsik korában számunkra ez már lehetetlen gondolat. Pedig Pápua Új-Guinea őslakossága évezredek óta mindenféle teherszállító jármű használata nélkül élte napjait. Érdekes módon még a kereket sem ismerték, vagy találták fel, így kézi vontatású kis kocsik, talicskák sem léteztek, igavonó állat pedig sosem volt honos ezen a szigeten.

Ma már a városokban autók száguldoznak, a kikötőkben óceánjáró hajók dokkolnak, s zajos „gépmadarak” hozzák-viszik az utasokat és az árut, de a falvakban alig van változás. A hegyvidék meredek lejtőin nehéz lenne elképzelni ember-húzza, esetleg ló-

vagy szamar-vontatta fogatokat, ugyanez a tengerparti területek útjain viszont kézenfekvő megoldás lenne. A szállításnak ez a módja azonban a modern világ betörése után sem honosodott meg erősebben.

Talán feltalálták a pápuák valami titokzatos eszközt, amivel a megtermelt

élelmet a kertjükből, a tűzifát az erdőből házukig elszállítják? Ilyesmiről nincs szó, de biztos, hogy megtalálták a súlyos terhek cipelésének módját: az asszonyok

hordják haza a mindennapi élethez szükséges dolgokat.

A BILUM nagyon erős, természetes rostokból csomózott hálószatyor. Ma már műanyag fonálból is készítik, de rendeltetése ugyanaz.

A családok teljes élelmiszerellátását biztosító kertek a falvakon kívül, a

legtermékenyebbnek látszó hegyoldalakon terülnek el. Egy-egy népes családnak gyakran 3-4 kertre is szüksége van ahhoz, hogy az ellátás egész éven át folyamatosan biztosított legyen.

A kertek helyének megtisztítása a bozótól, a terület ágakkal való megjelölése, körülkerítése a férfiak dolga. A többi az asszonyokra vár. A kert művelésének mindennapos feladata, a termény hazaszállítása egyáltalán nem férfias dolog.

Az utóbbi tevékenységhez van szükség a bilumra, mégpedig nem is egyre: az elsőbe a napi étel megfőzéséhez való tűzifa kerül, a másodikban a fő táplálék, az édesburgonya vagy yam lapul, a harmadik banánt, cukornádat, mogorót, vagy más gyümölcsöt rejt. A negyedik a pikinini bilum, a legkisebb gyermek utazóhelye. Mindez – hiszszük, vagy nem hiszszük – szépen, egymás fölé pakolva felkerül az asszony fejére. Gyakran látni szabályszerűen kétrét görnyedve gyalogló, hegyoldalban felfelé araszoló nőket.

A bilum, ez a mindennapi használati tárgy a súlyos tehercipelés jelképének tekinthető, a hétköznapi legmegterhelőbb, legfárasztóbb feladatának megtestesítője.

A bilum súlyától való megszabadulás kimondhatatlan megkönnyebbülést jelent. Ha Jézus a Pápuák földjén élte volna földi életét, példázataiban bizonyosan használta volna ezt a képet. Nem lehetne az itteni kultúrába jobban illeszkedő párhuzamot találni ennél Jézus szavainak illusztrálására.

Bilum a keresztén. A szinte elviselhetetlen fizikai teher átadásának kíváncsága készteti a szívüket a lelki teherrel – bűntől, átoktól való megszabadulásra. S az elcsigázott, földig görnyedt test kiegyenesítésének lehetősége megnyitja a gondolatok s a lélek felszabadulásának, felemelésének végtelen távlatait.

*„Jöjjetek énhozzám mindnyájan,
akik meg vagytok terhelve,
és én megnyugvást adok nektek...
Mert az én igám kedves, és az
én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)*



Fején közepesen megrakott bilumot cipelő asszony.

Bálintné Kis Beáta

MISSZIÓI KÖRÖK A KÜLMISSZIÓÉRT

Hazai egyházunkban sokféle végeznek szorgos és gyümölcsöző munkát missziói körök, csoportok. Sorozatunkban azért mutatjuk be őket, hogy tanuljunk egymástól, példákat kaphassunk és bátorítsunk másokat is. Köszönettel vesszük a további beszámolókat is.

Elsőként a nyíregyházi ÉLIM Missziói Körének munkáját mutatjuk be az olvasóknak. Az ÉLIM Gyermekotthon 1920-ban kezdte működését a FÉBÉ Diakonissza Intézet keretében.

1951-ben az Országos Egyház vette át és értelmi fogyatékosok otthonaként foglalkozik a rábízottakkal. Igen jó kapcsolata van a gyülekezettel. Kápolnájában minden vasárnap együtt ülnek a gyülekezet tagjai és az otthon lakói. A gondozott leányok felnőtt korukban is ott maradnak, mert ez nekik biztonságot jelent. Nagy családként élnek tehát együtt, Isten kegyelmét, szeretetét kérve.

Az otthon vezetője, *Bogár Ágnes* így számol be a missziói köréről:

„Missziói imaóránk dr. Bálint Zoltánék első missziói útjához (1985 – Zimbabwe) kapcsolódva kezdődött. A gyermekotthon lakói, munkatársai, gyülekezeti tagok, barátok, rokonok imaközössége minden hónap első vasárnapjának délutánján gyűlt össze. Majd lassan szélesedett a kör, és most kapcsolatban vagyunk a Liebenzelli Misszióval, a Dobos Károly vezette Lepramisszióval és az Ev. Külmissziói Egyesülettel. Általában 25-30 hűséges ember jön el egy-egy alkalommal, de amikor külföldi misszionárius látogat el hozzánk, 80-100 fő is találkozik. Megfordult körünkben többek között Joachim Klemann (Burundi), Seija Kuronen (Marseille),

valamint Bálint Zoltán is, hazai körútja során.

Imaóráinkra meghívjuk a különböző felekezeteket. Egyszerű alkalmainkon körlevelekből, missziói újságokból tartunk felolvasást, megbeszélést, s közös imádsággal fejezzük be az együttélést. Az ÉLIM-ben élők világa látszólag zárt világ, de valójában a mindennapi áhítatokon is elhangzó imádságok a külmisszióban dolgozókért, és az ide betérő sok vendég nyitottá is teszi azt. Kérjük a testvérek imádságait továbbra is.”



Sabine Wiegmann és tanzániai vendége

A Külmissziói Egyesület levelesládájából:

„Ha majd felragyognak a karácsonyi fények és felcsendülnek a dicsőítő dallamok, jussanak eszükbe kárpátaljai testvéreik. Hálás szívvel emlékszem vissza a piliscsabai találkozásunkra, és köszönöm a közgyűlési meghívást (szeretnék élni vele).”

Lautner Erzsébet (Munkács)

„Megkaptam a körlevelet, amelyet írtatok, nagyon szépen köszönöm, nagyon megörültem neki. Olvastam, hogy Bálint Zoltán testvérünk haza tudott jönni, ez egy jó hír volt számomra, de még nagyobb öröm lett volna, ha én is ott tudtam volna lenni Kedves Testvéreim közt, és elhallgatni, befogadni Isten szavát figyelmesen a szívünkbe. Sajnos, nagyon messze vagyunk egymástól testileg, de lelkileg közel. A drága jó Isten legyen velünk, és veletek is. Szeretettel gondolok az ismerős testvérekre... Lelkem szomjazik az élő Isten után! Zsolt 42,3”

Jakab Vilma és István (Tatráng, Románia)

Marseille-ből az arabok között misszionáló

Seija Kuronen finn testvérünk imádságainkat kéri, hogy

- minden szolgálatukban Isten akarata valósuljon meg
- a Biblia körüli együttlétek döntésre vigyék a bizonytalankodókat
- a mohamedán böjt (ramadán) idején arab barátaink megnyissák szívüket Isten ígéje előtt
- a misszionáriusok ideai találkozásán bölcsen tervezhessék meg a további feladatokat
- Isten világítsa meg az arab gyermekek értelmét és lelkét az evangélium fényével.



Mindenkinek szívből köszönik a velük való tusakodást, áldást kívánnak a misszió barátainak az új esztendőre!

MEGHÍVÓ

Az Evangélikus Külmissziói Egyesület február 20-án, szombaton 10-15 óráig tartja évi közgyűlését missziói nap keretében a Deák téri gyülekezet nagytermében.

10:15 – Megnyitó áhítat: *Bolla Árpád*

10:40 – Közgyűlés: elnöki jelentés – *Bolla Árpád*

pénztárosi jelentés – *Ihrig Dénes*

számvizsgálói jelentés – *Molnár Gyuláné*

misszióba készülő testvéreink bemutatása – *Jó András és Jutasi Angelika*

12:30 – szerény ebéd, kávé

13:30 – Az egyetemes missziótörténet kiemelkedő eseményei – *Keveházi László* előadása

14:30 – Befejező áhítat

Erre az alkalomra az Egyesület tagjait feltétlenül elvárjuk, de szeretettel hívunk minden érdeklődőt is!

Az EKME Vezetősége

Szerkesztőségünkhez sokféle külföldi folyóirat érkezik. Szeretnénk rendszeresen megosztani Olvasóinkkal egy-egy érdekesebb írás kivonatos fordítását. A karácsonyi ünnep során hallhattuk a jó hírt, hogy hosszú évtizedek után végre Kubában is szabadon ünnepelehetjük keresztyén testvéreink a világ Megváltójának születésnapját. De vajon mit tudunk a kubai keresztyénségről? Az amerikai „The Lutheran” magazin cikke őket hozza közelebb hozzánk.

A Kubai Evangélikus Egyház

A kis kubai evangélikus egyház 806 tagot számlál. Öt gyülekezeti, két igehirdetési helyük és nyolc lelkészük van. Épületeik nincsenek, mint ahogy lelkészképzőjük sincsen. A kubai evangélikus egyház kétarcú: egyik arcát az állami hivatalok és a külföldi delegációk felé mutatja, a másik arca börtönviselt lelkészeinek – sokszor könnyes – beszámolóit, s a gyülekezeti tagok egymással vállalt szolidaritása mögül sejlik elő. Mindkét arc hiteles – az amerikai embargó ellen, a nép javáért küzdő egyház és a mindennapokat krisztusi részvétellel megélt egyház képe ez egy olyan országban, amely sóvárog az örömmüzenet után.

Ismerkedjünk meg néhány tagjával.

A cocodrilói „egyházközség” – pár méterre a varázslatos karibi kékségtől – ingatlana 16 régi buszülés egy fakeretre erősítve. Fölötte egy szál villanyégő himbálódik és szolgáltatja az esti

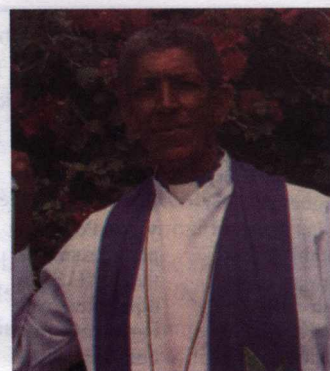


istentiszteletek világítását. A századelőn kezdődött itt a gyülekezeti élet, de folyamatosságról nem beszélhetünk. A faluban általános gond az alkoholizmus. A kis gyülekezet lelkészneje, Dreidi Avila, pár éve még maga is ebben a csapdában vergődött, de Krisztus szede-

retete megszabadította. Hamarosan vállalta a gyülekezet szolgálatát, ahol az alkoholizmuson kívül gond a sok nemkívánatos terhesség és családi konfliktus...

A kubai evangélikus egyház püspöke Miguel Ebanks 15 évet töltött Castro börtöneiben. Járja a gyülekezeteket, hogy segítsen ébren tartani a törekeny reményt, és fáradhatatlanul közbenjár az amerikai evangélikus egyháznál a Kubát elszigetelő embargó feloldásáért...

Jó lenne, ha ezután Ők is helyet kapnának imádságainkban!



Fordította: Szentpétery Mariann

Induló új rovatunkban aktuális missziói kérdésekkel kapcsolatban szeretnénk különböző véleményeket megszólaltatni. Reméljük, hogy Olvasóink is hozzászólnak ezekhez a vitatott kérdésekhez – ki-ki a maga sajátos nézőpontjából...

Mit értek külmisszió alatt?

A keresztyén misszió sokrétű, sokarcú szolgálat. Végzésére mandátumunk van Urunktól, Jézus Krisztustól. Ezzel mindnyájan egyetértünk.



Régebben egyértelmű volt a belmisszió és külmisszió szó használata is. Ma már kommunikációs zavart okozhat. Ezt számomra nem tisztázza törvénykönyvünknek „Az evangélizáció és misszió általános kérdései” című fejezete. Idézem: „Az egyház ébresztő evangélizációval fordul az egyháztól eltávolodottak, belmissziós szolgálattal

a hazai nem keresztyének, külmissziós felelősséggel pedig a külföldi nem keresztyének felé.”

A valóság mást mutat. Egyházunk ébresztő evangélizációval fordul „alvó” hívei felé. Belmissziói szolgálatot végez az egész emberért, annak testi, lelki, szellemi egységében.

Külmissziót a szó hagyományos értelmében nem végez. Minek tartom akkor dr. Bálint Zoltánék Pápua Új-Guineában végzett szép szolgálatát? Lehet mind a három, egyszóval: misszió. Megosztani, továbbadni, Istentől kapott lelki, szellemi, anyagi javainkat, ahogyan erről bizonyosságot tett tavalyi hazai előadó körútján. Imádkozunk értük és mindazokért, akik bárhol a világon missziói szolgálatot végeznek.

Számomra a külmisszió itt és most, ahol a tömeg „belülről lett pogány”, a misszionának az az ága, ami az egyházon kívüliek Krisztushoz térítésére irányul. Nem kell külföldre utazni ahhoz, hogy ezeket az embereket megtaláljuk.

Amint olvashattuk, törvényünk másként fogalmaz. Úgy gondolom, még egyszer át kellene gondolni ezt. Törvényeink betartása mellett nagyon fontosnak tartom, hogy azok ne váljanak „papiros pápává”, mert „a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” (2Kor 3,6)

Zárószóként idézem Ignáciosz metropolita gondolatait: „Szentlélek nélkül távoli az Isten, Krisztus a múlté, az evangélium holt betű, az egyház egyszerű szervezet, a misszió propaganda... De Őbenne a kozmosz felemelkedik és nyögve szüli az országot, a feltámadott Krisztus itt van, az evangélium életerő, az egyház szentháromságos közösség, a misszió pünkösöd.” Krisztus Urunk segíts meg!

Bolla Árpád

Értékesek a rendezett fogalmak, de hangsúlyosabb a bizonyágtevő erő

Az egyik leghangsúlyosabb kérdéskör egyházunkban kétségtelenül a bizonyágtevő erő, a Szentlélek adta tűz területének és a csendes munkának a kiterjedése.

Nagyon értékes felismerés számomra, hogy „az evangélizáció és misszió az egyház alapvető hivatása, ezért annak érvényesülnie kell az egyház egész munkájában.” (V.T.V.1.) Jelenlegi társadalmi helyzetünkben különösen is fontos az evangélizációs és missziói munka szervezése, kibontakoztatása. Tudom, nem missziói propagandára, de bizonyágtevő erőre van szükség.

Ebben a szolgálatban is értékesek azonban a rendezett fogalmak. Sok munka és vitatkozó eszmecsere után rögzítették is egyházunk törvényei (V.T.V.1./2.) az evangélizáció, a belmissziós szolgálat, a külmissziós felelősség meghatározásait. A bizonyágtevő munka jellegzetességei érdekében van szükség ezekre a rendezett fogalmakra.

Főként a keresztség tartalma, szentségi hatékonysága és a gyülekezeti kapcsolatok miatt kapott egy jellegzetes szolgálati front megkülönböztető nevet: evangélizáció. Egyházunkban, gyülekezeteinkben nagy szükség van olyan külön munkásokra, akik erővel tudnak munkálkodni a „csak egyházi adófizetők” vagy a csak nagy ünnepeken gyülekezetbe járók, illetve egyáltalán nem járó megkeresztelték élő hitéért.

Más – bár sok hasonlósággal más – evangéliumhirdetési feladat a hazai nem-keresztyének, a meg sem keresztelték felé forduló belmissziós szolgálat. Halálállatú számomra az a tény, hogy gyülekezeteinkben hallatlanul kevés erőfeszítés látszik ezen a területen. Közben több, kis gyülekezetünk kezdetben szóróvanná csökken, majd gyakorlatilag emlékké válik. Jó, ha a külföldi nem-keresztyének felé forduló felelősséget, munkát – a külmissziót – külön vizsgáljuk, s az ezzel kapcsolatos feladatainkat sajátos jellegzetességeivel szervezzük. Ezek a hármast területet körvonalázó szempontok adnak alapot számomra a helyesnek tűnő törvényi meghatározáshoz.

A helyes meghatározás azonban nem jelentheti, hogy később nem lesz szükséges egy helyesebb. Most azonban számomra ez a leghevesebb. Világos azonban, hogy nincsenek merev határok a különböző területek között. Sokkal fontosabb ugyanis, hogy az evangélizációs és missziói munka terebélyesedjék már. Szomjazom, hogy ennek a szolgálatnak a hivatásszerű végzésére egyházunk külön lelkesi és nem-lelkesi munkásokat készítsen fel és küldjön ki. Izgatottan várom, hogy mikor bontakozik ki az egyházmegyei evangélizációs és missziói felelősök hatékony működése. Több gyülekezet mozdulására is számítok. Reménykedem én is, hogy egyre jobban tapasztaljuk: „...az evangélium életerő, az egyház szentháromságos közösség, a misszió pünkösöd.”



Koczor Miklós



vekker

Kinek szól a Vekker?

Új rovattal gazdagodik a mind izmosabb Missziói Magazin. Címe azt juttatja kifejezésre, hogy az itt közölt írásokkal ébresztgetni szeretnénk. A szerkesztésben egyházunk Ifjúsági Bizottságának tagjai vállalnak szerepet, s a Vekker elsősorban a fiataloknak szól. Mivel azonban sem a bódult álom, sem a röpke szundikálás nem korfüggő, szívesen vesszük, ha az itt közölt írásokat más korosztályok is olvassák.

Mind az Ó-, mind az Újszövetség ébredésre hív. Péld 6,9-11 ironikus felszólítása ma is érvényes: „*Meddig fekszel, te rest, mikor hagyod abba az alvást? Még egy kis alvás, egy kis szunnyadás, összetett kézzel fekvés: így tör rád a szegénység, mint az útonálló...*” Pál apostol még személyesebben fogalmaz: „*Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus!*” (Ef 5,14) Jézus nemcsak példázataiban kéri a szolgák készenlétét, hanem tanítványaitól is azt várja, hogy virasszanak vele. S amikor Péterék elalszanak mellette a Gecsemáné kertben, akkor szomorúan kérdezi: „*Simon, alszol?*” (Mk 14,37)

Olvasóinkat nem szeretnénk azonban kizárólag

igehelyekkel bombázni. Az ébredés szükségességét más képekkel is ki lehet fejezni. Amikor a focisták lagymatagon játszanak, a lelátón felharsan a szavalókórus: „Éb-resz-tő, éb-resz-tő...!” Ocsúdnunk kell az aléltáságból. A vekker: a múltó időt jelzi. Mint ahogy egykor Illésék énekeltek: „*Nem akarok állni, ha futnak a percek, nem akarok állni, ha fordul a föld...*” Minden kor fiatalságát mozgósíthatják ezek a sorok. A vekker: ébreszt. Ami persze nagyon kellemetlen tud lenni. Olykor talán a párnánk alá dugjuk, vagy akár a sarokba vágjuk az ébresztőórát. De csak magunkak ártunk vele, hiszen akkor menthetetlenül elkésünk. Persze a vekker játékos dallammal, vidám hangon is megszólalhat. Mi ezt is szeretnénk.

A mi Vekkerünk is a múltó időt kívánja jelezni és főképpen ébreszteni akar. Mert nyitott szemmel is lehet aludni, diákok a megmondhatóí... Lótva-futva, szüntelen tevékenységek közepette is menekülhetünk egy valószínűtlen álomvilágba. Egyénekre és az egyház egészére is érvényes ez. Alvó gyülekezeteink, szunnyadó ifjúsági csoportjaink mind-mind ébresztő szóra várnak. Nekik szól a Vekker.

Fabiny Tamás



MALACKA SZINDRÓMA

„A háza közelében, rúd tetején, egy darab törött lécen ez volt olvasható: »TILOS AZ Á«. Amikor Róbert Gida megkérdezte Malackát, hogy ez mit jelent, Malacka szemrebbenés nélkül kijelentette, hogy ez az ő nagyapjának a neve.” (Milne: Micimackó)

Ki ne ismerné ezt a bájos részletet a Micimackóból? A történetből később kiderül, hogy Malacka, mivel nem tud olvasni, nem is tudja, mit jelent a töredékes felirat – amit ő helyezett el –, és amikor rákérdeznek, mellébeszél.

Ezen a fotón is olvashatjuk a „TILOS AZ Á” feliratot egy VIII. kerületi elhíresült, és már néhány éve bezárt ifjúsági szórakozóhely szemetekukáján.

Sokszor töredékes, mások számára nem biztos hogy érthető „feliratokat”, fogalmakat használunk: „keresztység”, „újjászületés”, „misszió”. Értjük, mit írunk, mit mondunk? Kirakott „tábláink” érthetőek, nem tévesztik meg a „járóléket”?

Vannak ún. megtértek, akik úton-útfélen használják a fenti szavakat, de talán ők sem tudják igazán, mit jelentenek. Ez a Malacka szindróma...

Hiszem, hogy Isten Szentlelke érthetően akarja megszólítani a mai fiatalokat is. Ezt az emberien isteni és istenien emberi nyelvet nekünk is tanulni kell. A legjobb mester ebben is Jézus. Félek, hogy templomaink, egyházi épületeink feliratait sokaknak annyit jelentenek, mint Malackának a saját táblája. Nem az a lényeg, hogy értse és értsék, hanem az a fontos, hogy legyen tábla, felirat, címke: Ez a mi házunk, várunk (Erős várunk...), ingatlanunk, intézményünk! „Érted-e, amit olvasol?” – kérdezte Fülöp evangélista az etióp főembert. Érted-e, amit beszélsz, kérdezi tőlünk Isten.

Fotó, szöveg: Szeverényi János



Miért éppen Révfülöp?

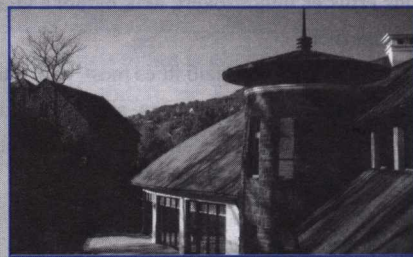
Kietlen utca. Egy múlt századi amerikai kisváros arca. Nagyon üres, nagyon unalmas, nagyon kopott és nagyon hideg. Hiszen Alaszka. Egyszer csak átbálgat az úton egy rénszarvas. Talán a Míkulás vesztette el, vagy csupán a városka egyik lakója? Igazából nem érdekel. Ez a rénszarvas annyira bájos, annyira kedves, annyira eleven. Egy bizonytalan külsejű épületben rendel Joel, az orvos. Egyetemi tanulmányait ez a város finanszírozta, így a verőfényes New York helyett most itt telel, az Északi Fényes Alaszkában, s mint egy áldozat, mint egy mártír kérdezi magától reggel és este: „Miért éppen Alaszka?”

Új, egyházi oktatási központ a Balaton partján. A még törtelékés udvaron botorkálva kérdezem magamtól, amit sok ember kérdezett, és kérdez: „Miért éppen Révfülöp?”

Nosztalgiaiba kezdetnék, mint a nyáron az egyik gyenesi konferencián a dacos kamaszlány, vagy a szárszóí „öregedő” fiatalok közül sokan. S persze érzelmek nélkül sem tudom kezelni a dolgot, hiszen egy-egy konferencia életre szóló üzenetet adott.

Gyors ez a váltás?! Jobb lett volna a konferenciákat fokozatosan átvinni? Vagy egy huszárvágással egyszerűbb volt? Érvek mindkét oldalon. Új épületbe költöznek az ifjúsági konferenciák. Ám ebben az újban látom a sok régi arcot, hallom a régi „sláger” énekeket, érzem, amit csak egy ifjúsági konferencián érezhet az ember. VALA-KI az eddigi összes konferencián részt vett. Ó Révfülöpön is ott lesz. Joel, az orvos, a filmben száműzetésről beszél. Én egy új lehetőségéről... „Miért ne éppen Révfülöp?”

Szigethyné Szenteczki Katalin



Az első munkaév egyik leg-
örömtelibb eredménye, hogy
már igazi csapatmunka folyik
a központban. Szeretnénk be-
mutatni ezt a csapatot, akik
részben már ismerősek lehet-
nek az MM Olvasóinak. A ké-
pen balról jobbra haladva:
Kőhádi Dorottya szerkesztő,
Dankaháziné Csima Melinda
könyvelő, *Gazdag Zsuzsanna*
rádióbemondó, *Gáncs Péter*
igazgató, *Bálint Józsefné* iro-
davezető, *Tagai Péter* techni-
kus és *Börönte Márta* telefo-
nos munkatárs.



A HÁLAADÁS ALKALMA: AZ 500. HÍVÁS...

„kísérlek téged...”

Hétfő van. Háromnegyed egykor elindulok a Missziói Központba, minden második hétfőn. Várom a buszt, nem hiába. Érkezik. Felszálllok. Negyed óra múlva megérkezem. Tudom, az Úr végigkísér még ebben a röpke negyedórában is. Velem van, amikor fellepek a buszra. Velem van, amikor leszálllok. Velem az életem minden percében. Érezteti Kísérő Gondviselését. Ezt megtapasztalva másokat is tudok kísérni.

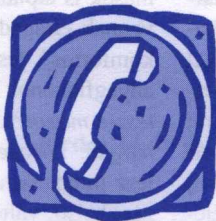
Kezembe adja a telefonkagylót, a „missziói stafétabotot”, és azt mondja: „Légy fülemmé, mert igen sokan vannak, akik szeretnének valamit elmondani! Kísérd őket néhány percig!”

Itt nem arról van szó, hogy elhangzik egy prédikáció és megtér 3000 ember. Itt arról van szó, hogy Fülöp kíséri az etióp kincstárnokot. Ketten beszélgetnek Isten jelenlétében!

Sokszor kísért már Mennyei Atyám. Sokszor tartotta oda fülét, míg Fülöpként elindulhattam. Az elmúlt esztendőben 566-szor vehettem fel a telefont és tarthattam oda a fülem. 233 „etióp kincstárnokot” regisztrálhattunk. Ez itt nem a statisztika helye. Ez itt a hálaadás ideje.

Néhány percben, szűk negyedórában kísérhettem a kedves Hívót. Kísértem a bibliai fejtörőkben. Közös tanultuk Isten „rébuszait”. Kísértem élet-kérdésekben. Közös találtuk meg az utat Isten vezetésében. Kísértem egy egyszerű információ-kérésben. Közös kerestük meg a megfelelő – Istennek hálát adva.

A bibliai kincstárnok nevében is hordozta földi gazdagságát. Kedves Hívóink is tele voltak lelki kincsekkel. Még a közösen ejtett könny-cseppek is drága gyöngyszemei voltak Istennek. A kritika is kincset jelentett, mert segített a rosszat jóra fordítani. A sóhaj nárdus kenet volt a fájdalomban, mert segített megállni egy pillanatra. Isten szemében pedig valamennyien drága etióp kincstárnokok vagyunk, akikért küldi Segítő Kezét.



Különös örömmel emlékezem vissza szolgatársaimmal az 500. hívónkra, *Retezi Lászlónéra* Tatabányáról. Hadd tegyük közre egyik kincsét:

MOZGÁSKORLÁTOZOTTAK DALA

*Mások vagyunk, mégis egyek,
Sokak által elfeledek.
Bár testünk beteg, lelkünk ép,
Bennünk is él egy eszménykép.*

*Gondolatban mezőn futunk,
Közben nagyokat kacagunk!
Veletek, kik épek vagytok,
S minket magunkra nem hagytok!*

*Velünk vagytok szeretetben,
Hitben és a reménységben!
Segítetek, hol csak lehet,
S ugye, ez nem csak képzelet?*

*Mi lehet e kis dal vége?
Szíveinkben legyen béke!
Kapjunk még sok boldog évet,
Békességet, egészséget!*

Így fejezi be hozzánk írt levelét: „...A misszió nekem azt jelenti, hogy meg tudom veletek találni az igazi utat, a Jézushoz vezető utat, hiszen a földön átutazóban vagyunk és sok út áll előttünk...”

Kedves olvasó! „Az Úr angyala így szólt Fülöpnek: Kelj fel és menj déltájban a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen!” (ApCsel 8,26). Ne félj, Testvérem, jön majd a te „etióp kincstárnokod” is, akinek oda kell tartanod a füléd. Kísérd őt!

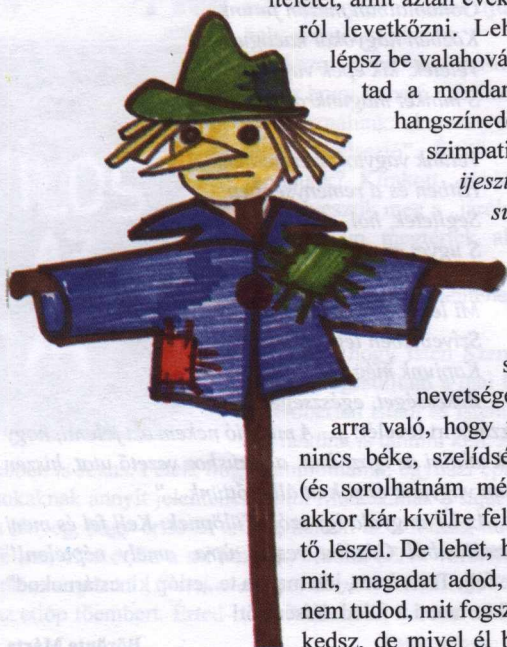
Börönte Márta



Madáretető, vagy madárijesztő?



A madarak szemében meglehetősen következetlenek vagyunk mi, emberek. Abban a kertben, amit most hótakaró borít, etetőházikókat állítunk fel, tálcákon kínáljuk apró barátainknak a különböző magokat, madárkalácsot. Jönnek is csapatostól, egymást hívogatva. Ám ugyanabban a kertben néhány hónap múlva, amikor már veteményeinket féltjük, színes maskarába öltöztetett seprűnyelek fognak díszelni, hogy a madarakat, amelyeket télen kertünkbe szoktattunk, elijesszük. Mert a magot, amit nekik teszünk ki télen, megehetik. De a magot, amit fáradságos munkával magunknak vetettünk el, jobb, ha elkerülük. Ahol télen madáretető áll, oda nyáron madárijesztőt állítunk. Ember létemre jól tudom, miért van ez így. De madáresszel ki lehet-e igazodni rajtunk? Miközben szárnyas barátaimat szánom, eszembe jut egy kérdés, amely évekket ezelőtt élesen hasított belém: *madáretető, vagy madárijesztő az életed?* Milyen a jelenléted a többi ember számára: kedvet ébresztasz másokban is a hithez, a keresztyén élethez, vagy magadra húztál egy életformát, hogy megfelelj az elvárásoknak? Mindenkiről kialakul valamilyen vélemény. Legtöbbször az első megjelenés, a bemutatkozás, az ismeretség első órái alapján meghozzák felettünk az ítéletet, amit aztán évekig sem tudunk magunkról levetközni. Lehet, hogy mosolyogva lépsz be valahová, és előre megfogalmaztad a mondanivalódat, megtervezted hangszínedet, mozdulataidat, hogy szimpatikus légy. *Mégis madárijesztőként hatsz, mert nem sugárod a békét, hanem szerepként eljátszod, magadra aggattad egy időre. A madárijesztő ruhája lehet szép, színes, és mégis nevetséges, mert a seprűnyél nem arra való, hogy felöltöztessék. Ha belül nincs béke, szelídség, bölcsesség, türelem, (és sorolhatnám még Jézus tulajdonságait), akkor kár kívülrre felöltöni. Cifra madárijesztő leszel. De lehet, hogy nem terveztél semmit, magadat adod, természetes vagy. Még nem tudod, mit fogsz mondani, hogyan viselkedsz, de mivel él benned Jézus, azt fogják*



mondani: „Ebben az emberben van valami” – és milyen igazuk van!

Madáretető lettél, aki semmi mást nem tesz, csak tartja a magot, amit elrejtettek benne, és engedi, hogy a magból mások is táplálkozzanak. A madarak nem a madáretetőtől vannak elragadtatva. Nem tesznek különbséget az „összkomfortos” festett, faragott házikók és a kivágott műanyagflakonok között. A mag a lényeg, ami benne van. *Rejtesz-e magot? Milyen magot rejtessz? Igemagot, az új élet magját, növekedő csíráját? Jézus él benned?* Ő érdekes lesz mindenkinek, akik közt forgolódsz. De a Jézus-utánzás belső változás nélkül nevetségessé, madárijesztővé tesz, s közben magadat is becsapod.

Máté evangéliumában ez áll: „Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, és fává lesz, eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágai között.” (Mt 13,32) Aki Isten országának magját hordozza, számíthat csipegető-csipkelődő madársereg: olyanokra, akik éhesen és őszintén kérdeznek és olyanokra is, akik kötekedve próbálgatják, valóban az vagy-e, akinek látszol, valóban eleség-e, amit kínálsz. De hiszen a madáretető erre való. A madáretetés egyik arany szabálya, hogy *ahol egyszer eleséget kínáltunk a madaraknak, ott mindig lennie kell tápláléknak.* Ugyanott ne álljon néhány hónap múlva madárijesztő!

Ez a szabály keresztyénségünkre is érvényes: ne legyünk hangulat-keresztyének, akik mindaddig bájosak, amíg valaki érdekes számukra, amíg kihalásszák, megnyerik, aztán az első lelkesedés múltával már nincs mag, nincs szeretet, nincs érdeklődés.

A tél és a nyár váltja egymást. Kertjeinkben is változnak madarakhoz-viszonyulásunk eszközei. Most etetjük, majd riasztjuk őket. De ne változzon Istenhez való kapcsolatunk. Ne változzon maggal teli szívünk újra üressé, ne változzon Jézust hordozó életünk ismét maskarával díszített, de belül kökemény és otromba madárijesztővé.

Bálint Józsefné

Summary

In 1999 the MM will be published already six times on 20 pages!

The Editorial is written by the new editor about the „losung” of the year. The promise of Jesus: „I will be with you...” can be the starting stone of our life and ministry in the new year as well.

In an interview the popular actor, Péter Levente is sharing his experience about contacting people, that is the first and often the most difficult step in the mission.

The column of the mission history reads about „rabbi” John Duncan, who was active among Jews in Hungary last century.

In an interview the well-known evangelist Zoltán Balikó evaluates the lessons of the former revival movements and the present evangelistic efforts in Hungary.

In the urban mission column Professor Raymond Bakke from Chicago writes about the theology of the city.

The MM introduces the Association of Christian Professional and Business People in Hungary and the new Department on Women Mission of the Lutheran Church in Hungary.

In this MM we can read reports about the mission in Papua New Guinea, the life of the Christians in Cuba, the new ways of radio mission in Norway and Finland, and about the activities of a local mission group in Nyíregyháza. There is a report about the results of the last Conference of German Evangelists.

In the new column „Standpoint” two different ways of understanding of the foreign mission mobilize us to think the question over.

The title of the new column for the younger generation is „Alarm-clock”...

The special column for children, „Sunflower”, narrates the message of the bird table and scarecrow.

The MM introduces the staff of the Lutheran Mission Center and the 500. caller of the phone service connected to our radio ministry in 1998.

MISSZIÓI PÁLYÁZAT

1999.

A Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói, Gyermek és Ifjúsági Bizottsága hasonlóan az elmúlt évhez, összevont pályázatot ír ki a magyarországi evangélikus egyházmegyek és gyülekezetek támogatására. Pályázni lehet programok, kiadványok, eszközök, illetve eszközök készítésének támogatására. A benyújtott pályázatokat a fent említett bizottságok delegált tagjai bírálják el. A támogatottakat levélben értesítjük, valamint a támogatottak listája az Evangélikus Életben is megjelenik.

A pályázat összege: 1,9 millió forint

A pályázat beérkezési határideje: 1999. március 2.

Az elbírálás időpontja: 1999. március 9.

A kifizetés határideje: 1999. április 9.

Az elszámolás határideje: 1999. november 15.

A pályázathoz csatolni kell a pályázó 1999. évi missziói munkatervét, valamint kiadványra kért támogatás esetében laptervet, vagy referenciaszámot.

Pályázni csak hiánytalanul kitöltött hivatalos úrlapon lehet, amelyet az Ifjúsági Osztályon lehet kérni telefonon, vagy levélben.

Budapest, 1085 Üllői u. 24. Tel.: 06-1- 429-20-37

Azok a pályázatok, amelyek nem érkeznek meg határidőre, nem kerülnek elbírálás alá. Abban az esetben, ha a pályázó a kapott összegről nem számol el a megadott határidőn belül, egy évre kizárja magát a pályázási lehetőségéből.

A pályázatot gyülekezeti pályamunka esetén a gyülekezeti elnökségnek, egyházmegyei pályamunka esetén az egyházmegyei elnökségnek kell aláírni.

A Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Bizottsága

VERS – ÉS PRÓZAÍRÓ PÁLYÁZATOT

hirdet 14-25 év közötti evangélikus, vagy evangélikus oktatási intézményben tanuló fiatalok részére.

A pályaművek témája az Isten-kereséssel, a hittel legyen kapcsolatos.

Egy pályázó maximum öt verssel és/vagy három prózával pályázhat. A novellák terjedelme maximum 7 oldal legyen. Az írógéppel, vagy szövegszerkesztővel írt pályamunkákat A/4-es méretben kérjük beküldeni. A pályázatokat szakmai zsűri bírálja el. A zsűri által legjobbnak ítélt pályamunkákat az Ifjúsági Bizottság díjazza.

A pályázat jeligés. A beérkezett pályamunkák mellé a pályázó zárt borítékban mellékelje adatait: nevét, pontos címét, iskoláját, vagy foglalkozását, életkorát, a választott jeligét.

Ez a jelige a borítékra is kerüljön rá!

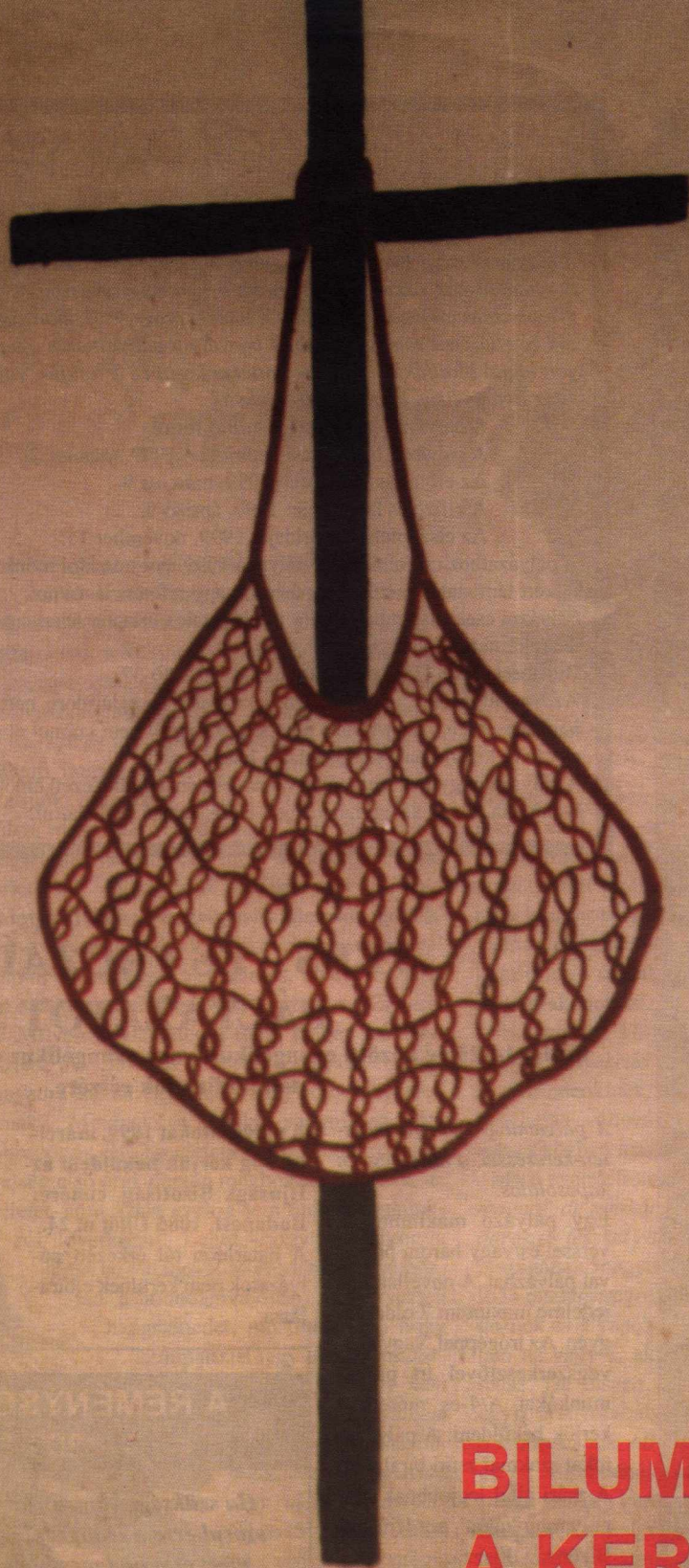
A pályázatokat 1999. március 1-ig kérjük beküldeni az Ifjúsági Bizottság címére: Budapest, 1085 Üllői u. 24.
A határidőn túl érkezett pályázatok nem kerülnek elbírálásra.

A beküldött pályaművek visszaküldésére nincs lehetőség!

Az Ifjúsági Bizottság fenntartja magának a jogot, hogy a beérkezett pályaműveket kiadványaiban megjelentesse.

A REMÉNYSÉG HANGJA: 200-8839

Ha szüksége van rá, vagy ismer valakit, aki rászorul erre a Hangra, jegyezze fel, adja tovább, mert ez a budapesti telefonszám is, bizonyos esetekben, életet menthet! Az Ökumenikus Tanácsnak ezen a számán három percen hallhatja a Reménység Hangját, Isten igéjének vigasztaló, új erőt adó üzenetét. Hétköznapi du. 4-től reggel 8-ig, munkaszüneti napokon bármikor hívható! Az igei üzenet hetenként változik, a szolgáltatban az Evangélikus Missziói Központ munkatársai is részt vesznek.



BILUM
A KERESZTEN
(cikkünk a 12. oldalon)